

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής • Διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβείο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Το βραβείο του Ποδηνίκη
τῶν Διαγωνισμῶν μας
μία Φωτογραφική μηχανή!

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1879
Έκδοτικός Οίκος «Διγενής»
Σανταρόζα 16 — Τηλ. 29-119

Διευθυντής: ΕΥΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, 'Ο-
λυμπίας 18. — Υπεύθυνος Τυπο-
γραφείου: Σ. ΔΙΑΛΗ ΣΜΑΣ
Φραντζή 11

Κυκλοφορεί κάθε Παρασκευή
Τιμή τεύχους Δρχ. 3

Συνοδοί εσωτερικού:
Έτησια Δρ. 150. Έξάμηνος Δρ. 75

Συνοδοί εξωτερικού:
Έτησια £ 4 — \$ 12

Τά... αλογοπαίγνια του 'Ανανία

Αποφάσισα να μαντρώσω την αλήθεια του σπιτιού μου, γιατί τα 'Ανανιάκια μου, τα παιδιά μου δηλαδή, είναι τρελλόπατσα, τα ευλογημένα — δεν έμοιασαν, βλέπετε, του πατέρα τους — και δεν είναι φρόνιμο να τα αφήνω... αμάντρωτα.

— Έγώ, μου είπε μία μέρα ένας φίλος μου, φύτεμα ένα γύρω στην αλήθεια μου μικρά δέντράκια, και σ' ένα - δυο χρόνια τα δέντρα ψηλώσαν και μεγάλωσαν και μας έκαναν γύρω από την αλήθεια έναν περίφημο δεντρότοχο.

Έγώ θα προτιμούσα να περιφράξω την αλήθεια μου με ένα σιδερένιο κιγκλίδωμα — γιατί τα 'Ανανιάκια μου, ζωή νάχουν τρών τα σίδερα... μόνο που θα μου κόστιζε ένα σωρό λεφτά. Εύτυχος που χθες τη νύχτα είχα μία φαινή έμπνευση. Σύντησα την γυναίκα μου που κοιμότανε και την ρώτησα:

— Έχεις βελόνες;
— Τρελλάθηκες, άπαντά, μέσ' στα μεσάνυχτα.

Έτσι είναι, δυστυχώς. Όλους τους μεγάλους έ-
φευγες τους περνούν στην όρχη για τρελλούς. Της
έξηγησα, λοιπόν, το σχέδιό μου:

Αντί να φυτέψω δέντράκια γύρω από την αλήθεια, για να κάνω δεντρότοχο, θα φύτευα... βελόνες. Και όταν οι βελόνες θα ψηλώναν και θα χόντραιναν, θα γίνονταν σιδερένιες βέργιες και θα είχα το κιγκλίδωμα που ήθελα χωρίς λεφτά. Χωρίς λεφτά; Ναι, χωρίς λε-
φτά... Κοτσόβολος — με συγχωρείτε...

ΑΝΑΝΙΑΣ

Εύσυνειδητος γκρούμ...

Ένας ταξιδιώτης έτοιμάζε-
ται να φύγει από το ξενοδο-
χείο όπου πέρασε τη νύχτα, ό-
ταν ξαφνικά θυμάται κάτι καί
φωνάζει τον μικρό γκρούμ που
στέκει πλάι πέρα.

— Μικρέ, του λέει, τρέχα
γρήγορα στο δωμάτιο 365 και
κοίταξε αν το αδιάδροχό μου
είναι κρεμασμένο πίσω από
την πόρτα. Κάνε όμως γρήγο-
ρα γιατί θα χάσω το τρένο.

Ο μικρός φεύγει τρέχοντας,
αλλά άργει να επιστρέψει. Ο
ταξιδιώτης άνοιχτομει. Τελικά
ο μικρός γκρούμ επιστρέφει
χωρίς το αδιάδροχο.

— Μπορείτε να φύγετε ήσυ-
χος κύριε, λέει στον ταξιδιώ-
τη, το αδιάδροχό σας είναι
κρεμασμένο ακριβώς στο μέρος
που είπατε.

Ο μύζισμος ... ΚΙ ΕΓΩ

Ολοι, έδω στο γραφείο, ε-
χουν βάλει με το μύτο
μου. Τον χώνω, λένε, παν-
τού. «Γιατί κάνε παρέκει»,
μου φωνάζει η κυρά Διαπλάσι,
καθώς μπαίνει φουριόζα και
φορτωμένη μία στοίβα από γράμ-
ματα — την αλληλογραφία της
ημέρας. «Κόψε μύτο», με απο-
παίρνει ο άρχισυντάκτης, παρών
πάντοτε και... αζούριτος. (Α-
λήθεια, να μην ξεχάσω να προ-
τείνω στην Διαχειρίσι να του κό-
ψη μία πιστωσι, για να αγοράση
μιά... λάμα ξυρισματος, το κα-
μένο το παιδί...). Και έπειδη
ο λόγος για την κυρά Διαχειρί-
σι, πάρε από κεί τον μύτο σου,
Πελεκάνος, με κατσάδιασε στο
φί και φί — στο πύ και φί ήθελα
να πώ... — προχτές που τόλμησα
να χώσω τον μύτο μου — που
άλλου; — στο συρτάρι με τις
εισπραξεις...

Με τούτα και με τ' άλλα
με πιάνουν και μένα τα
νεύρα μου. Νά φανταστή-
τε που βρήκε την ευκαιρία
ο 'Ανανίας και κάνει «αλογοπαί-
γνιο» εις βάρος μου. «Νά δούμε
ποιά από τα παιδιά μου θα λύ-
σουν το μυστικό του κρεμασμέ-
νου (του πρώτου διαγωνισμού)
έλεγε προχτές η κυρά Διαπλάσι.
Ποιά θα μπορούσαν να θρουν τον
μύτο (την διέδοδο που όδη-
γεί στην σωστή λύσι) του προ-
βλήματος. «Μά πρέπει να έχω
... μύτο, για να ανακαλύψω τον
μύτο (το μυστήριο, πετά-
χτηκε τότε ο 'Ανανίας, για να
με πικάρη για το μύτο μου. Σ' ας
το γράφω έδω το «αλογοπαί-
γνιο» του, πριν προφτάση να το
γράψω ο ίδιος στη στήλη του...

Μά να που χρειάζεται πάν-
τοτε ένας μύτος. Τον έχω-
σα αυτές τις μέρες στο
σωρό των απαντήσεων του
Διαγωνισμού μας. «Ε, λοιπόν,
δεν είναι καθόλου κοινά τα Δια-
πλάσιόπια μας. (μά και θα
μπορούσαν να είναι κοινά, αφού
διαβάζουν «Διαπλάσι»). «Εγώ
που έλεγα πως είμαι ένας ξεύ-
ρνος Πελεκάνος, δεν πίνω χαρ-
τοσιά μπροστά τους. Δεν στέλ-
νουν, βέβαια, όλα σωστές λύ-
σεις, μά έδω που τα λέμε, έχουν
πέσει με... λύσσα άπάνω στους
Διαγωνισμούς. Πάει κόλλησα κι
εγώ... αλογοπαίγνιομάνια από
τον 'Ανανία και ο Θεός να βάλ-
η το χέρι του...

Τι σας λέει το καινούργιο
μας φύλλο; «Όσο πάμε και
στρώνουμε. Και πού είμαστε
άκόμα... «Αν ξέρατε τι σας
έτοιμάζω με
για τα έπομε-
να φύλλα...
Μά η κυρά Δι-
απλάσι με α-
γριοκοιτάζει
και το βουλώ-
νω. Καλή αν-
τάμωσι για
το άλλο φύλ-
λο μας.

Ο Πελεκάνος

Το παιδί με το φλάουτο

Στο φτερό της πέννας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΗ ημέρα της Δημιούρ-
γίας. Τι δημιουργία ωστόσο
μπορεί να γίνει μία μέρα που
ξεκουράζονται όλοι, όπως ξε-
κουράστηκαν ακόμα κι ο ίδιος
ο Θεός; Κι όμως δημιουργική
από την Κυριακή δεν είναι καμιά μέ-
ρα της Έβδομάδος. Δεν το λέω για
να δικαιώσω τους... τεμπέληδες. Κά-
θε άλλο. Αυτοί που καταλαβαίνουν Κυ-
ριακή, γιατί μοιάζει με τη Δευτέρα
τους, την Τρίτη τους, την Τετάρτη
τους. Το εικοσιτετράωρο της άνοπα-
σεως το χαίρονται μονάχα όσοι έργα-
ζονται. Για κείνους καθιερώθηκε. Τε-
καταλαβαίνουν απ' την ώρα που θα
επιτήσουν ως την ώρα που θα κοιμη-
θούν.

Σ' όλο αυτό το διάστημα βρήκαν
καιρό και σκέφτηκαν τι έκαναν το πε-
ρασμένο εξάμηνο και τι πρέπει να
κάνουν το επόμενο. «Αν μείνουν έστα-
καί σχετικά ικανοποιημένοι από τοί
εαυτού τους, τότε και τότε γιορτάζουν
την Κυριακή. Μπορούν να παίξουν, να
διασκεδάσουν, να πάνε περίπατο, να
πάνε στον κινηματογράφο, ναύθουντα
πώς κάθε μία απ' αυτές τις στιγμές
δεν χαρίζεται. Αντίθετα, τους γε-
μίζει κέφι, αίσιοδοξία, δύναμις, γι-
νάναι ακούραστοι τις άλλες μέρες.

Μ' άλλα λόγια κι η Κυριακή πρέπει
να θεωρείται ημέρα εργασίας, — μία
σπουδαία εργασία. Τότε μπορεί
να κάνει τον απολογισμό της εβδο-
μάδος, ν' αλλάξει εντυπώσεις, να χα-
ρή τους κόπους που έλευθερα, ν' α-
ποκτήσης ξεγνοιασιά, να βρεθείς πε-
ρισσότερες ώρες με τους δικούς σου
ανθρώπους, να γνωρίσης χίλια-δυό
πράγματα που σου διαφεύγουν όταν

άπασχολείσαι με μιαν ώρισιμένη δου-
λειά.
Κι είναι απαραίτητο να γίνονται
τα παραπάνω. Ο άνθρωπος δεν μοιά-
ζει με... μηχανή — αν κι η μηχανή για
να διατηρείται και να λειτουργεί καλά
χρειάζεται λίγο ξεκούρασμα κάπου-
κάπου. Ωστόσο, αυτή όταν σταματάει
ακίνητη, νεκρώνεται. Ο άνθρωπος
παραμένει ολοζώντανος τις Κυριακές,
έχει, όπως είπαμε, τόσες απασχολή-
σεις. Είναι βέβαια ευχαριστημένοι από
σχολήσεις, αλλά τον... άπασχολούν.
Και μάλιστα με θαματούργα άποτε-
λέσματα.

Νά γιατί είναι ημέρα Δημιουργίας
αί η Κυριακή. Βοηθάει να γίνουν δι-
ημιουργίες οι άλλες μέρες της Έβδο-
μάδος, φυσικά, όταν γίνουν εκείνες
δημιουργικές, βοηθούν με τη σειρά
τους την Κυριακή. Βλέπετε, αλληλο-
βοηθούνται κι οι μέρες μεταξύ τους.
Προσέξτε, αλήθεια, πόσο χαρού-
μενος φαίνεται ο κόσμος την Κυρια-
κή; Κι όχι μόνον ο κόσμος. Κι η φύση
μας φαίνεται χαρούμενη. Το κάθε τι
παίρνει μιαν όψη γιορταστική, ζωηρή,
ευλογημένη. Ο δρόμος, τα δέντρα,
τα σπιτία, εμείς οι ίδιοι... Σάν να
ξαναγεννιόμαστε. Απ' την Παρασκευή
περιμένουμε με λαχτάρα την επίσημη
αυτή μέρα. Προετοιμαζόμαστε να τη
δεχτούμε.

Δεν φτιάχνεται τίποτα σπουδαίο
της Κυριακής. Κλειστά τα σχολεία,
τα γραφεία, τα μαγαζιά, τα εργοστά-
σια. Κι οι χωρικοί δεν πηγαίνουν στα
χωράφια τους. Χαίρομαστε όλοι ότι
φτιάσαμε τις χθές κι ότι θα συνεχί-
σουμε να φτιάχνουμε από αύριο.
MEM

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Όσο διατηρείται καλός ο
κακός, μερικά σχολεία βρι-
σκουν την ευκαιρία να κάνουν
ημερήσιες εκδρομές.
— Όπου νάναι θα πιάση
βαρυχειμνιά και τότε θα πρέ-
πει να περιμένουμε την Άνοι-
ξη για περιπάτους στο ύπαι-
θρο.

— Υπάρχουν μοθητικές
τσάντες που μοιάζουν με α-
ποθήκη! Και τι δεν έχουν:
Βιβλία, τετράδια, πορτοφόλια,
συλλογή γραμματοσήμων, γ-
χρωματιστά μολύβια, κουλού-
ρια ή γλυκά, χάρακες, δια-
σθετες, εργόχειρα ή πριονά-
κια, χαρτοφύλακες, καραμελ-
λες, μελανοδοχεία, και... σου
γιαβάκια!

— Πώς χωράνε τόσα πρά-
γματα είναι μυστήριο. Μά
πιά μυστήριο είναι γιατί κου-
βαίνουν μαζί τους τόσα πρά-
γματα όποιο έχουν αυτές
τις παραφορτωμένες τσάντες.
Μήπως για να τους κάνουν...
περίπλοκο;

— Ουρές σχηματίζει ο παι-
δόσμος κάθε Κυριακή έξω
απ' τους κινηματογράφους που
παίζουν έργα κατάλληλα για
ανηλίκους, όπου τα παιδιά συ-
νοδεύονται απ' τους γονείς
τους, χωρίς το έργο να είναι
τόσο κατάλληλο για... μεγάλους!

— Αλλά κι ο «Μπαρμπα-
Μυτούσης» έχει άμέλητους φί-
λους. Ωστόσο κι έδω τα παι-
διά συνοδεύονται από τους
γονείς.

— Και να ήπτε που οι με-
γάλοι γελάνε το ίδιο με τους
μικρούς, όταν βλέπουν τους
φοσουλήδες του «Μπαρμπα-
Μυτούσης». Θυβούνται τα παι-
δικά τους χρόνια και χαίρον-
ται διπλά επειδή χαίρονται
μαζί... τα παιδιά...

Η ΠΕΝΝΑ Χ

Τρεις...δυωμένες διαπασοπούλες

Λάθος που διορθώνεται...

Απ' το πρώτο μας τεύχος
δηλώσαμε πως η «Διαπλάσι
των Παιδών» με ξεχωριστή
χαρά θα δέχεται παρατηρή-
σεις, υποδείξεις, ακόμα κι
ασπληρές επικρίσεις από μι-
κρούς και μεγάλους, όταν γί-
νεται — και πιστεύουμε πως
έτσι γίνεται — με καλή διά-
θεση για την πρόοδο και βελ-
τίωσι του περιοδικού μας. Η
συμπράτασι όλων σε μία
τέτοια προσπάθεια είναι πολύ-
τιμη. Και δεν μας έλειψε.

Απ' όσα γράμματα λάβα-
με και λαβαίνουμε, δεν θα ξε-
χωρίσουμε τώρα εκείνα που
φανερώνουν ολόκληρο τον έν-
θουσιασμό των αγαπημένων
μας διαπλάσιόπουλων, αλλά
μιά... διαμαρτυρία έναντιον
μας. Αυτή, η διαμαρτυρία ύ-
πογράφεται από τρεις «θυμω-
μένες» διαπλάσιόπουλες κι έ-
χει για μας σημασία γιατί
άποτελεί έξαιρεσι, γιατί είναι
δίκαιη και γιατί μας βοηθή-
σε να διορθώσουμε ένα λάθος
μας. Είπαμε, κανείς δεν μπο-
ρεί να τα ξέρη όλα κι οι άν-
θρωποι κάνουν συχνά λάθη...

Μας γράφουν, λοιπόν, οι
τρεις «θυμωμένες» διαπλάσι-
οπούλες, πως δεν είναι σωστό
να συμμετέχουν στους διαγω-
νισμούς μας μόνο οι συνδρο-
μητές κι οι συνδρομητριες του
περιοδικού, μά όλοι οι τακτι-
κοί του αναγνώστες. Σ' α-
π' αυτές τις εκδηλώσεις πρέπει να
έχουν όλοι και όλες τα ίδια
δικαιώματα.

Πολύ σωστά. Ωστόσο, με
την ίδια ειλικρίνεια που δη-
λοούμε το λάθος μας, σας

βεβαιώνουμε πως αυτό δεν το
κάνουμε παρά για ένα μονάχα
λόγο: «Αν μας στέλνανε τα
χιλιάδες παιδιά που διαβά-
ζουν την «Διαπλάσι» απαντή-
σεις στους διαγωνισμούς μας,
θα χρ' αόταν μία πολυπη-
θέστατη... ύπηρεσία για να
τις ελέγχει. Κι επειδή έχουμε
ν' αντιμετωπίσουμε ακόμα
πολλά ζητήματα για την συ-
νεχή βελτίωσι του περιοδικού,
νομίσαμε πως η δημιουργία
μίας τόσο μεγάλης ύπηρεσίας,
θα μας έφερνε σοβαρές δυσ-
κολίες.

Νά όμως που τρεις διαπλά-
σιόπουλες φαντάστηκαν ότι θέ-
λουμε να κάνουμε διακρίσεις
στους διαγωνισμούς ανάμεσα
στους συνδρομητές και στους
τακτικούς αναγνώστες. Δεν
ξέρουμε αν υπάρχουν κι άλ-
λες ή άλλοι που έχουν αυτό
το παράπονο. Πάντως, εμείς,
κάνοντας τ' αδύνατα δυνατό,
σπεύδουμε να το ικανοποιήσου-
με άμέσως. «Όσοι και όσες
διαβάζετε «Διαπλάσι» μ πο-
ρεί να τα ξέρη όλα κι οι άν-
θρωποι κάνουν συχνά λάθη...
γ ω ν ι σ μ ο υ ς, α π ό
σ ή μ ε ρ α.

Εχρησιμοποιούμε τις τρεις
διαπλάσιόπουλες που μας έ-
γραψαν με θάρρος τη γνώμη
τους. Και πιστεύουμε πιά να
μας... ξεθυμάσουν. Όποιοι
αναγνωρίζετε και διορθώνετε
ένα λάθος του — κι άς μην
είχε το δικό μας λάθος κακή
πρόθεσι — αξίζει, νομίζουμε,
να θεωρήσει πάντα καλός και
τιμής φίλος...

ΤΟ ΔΙΑΠΛΑΣ ΟΠΟΥΛΟ

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ...

Σε μία επίσημη ανακοί-
νωσι, είδα ότι τα σχολεία
των 'Αναφασήτων, που λει-
τουργούν τα τελευταία χρόνια
σε άρκετές επαρχίες, σημειώ-
νουν εξαιρετική επιτυχία.

Τι είναι τα σχολεία τών
'Αναφασήτων; Για όσους δεν
τα ξέρουν, έχουμε να πούμε
ότι σ' αυτά πηγαίνουν συνη-
θώς άνθρωποι περασμένες ή-
λικίας (συχνά και γέροι και
γεροντισσες), που δεν φοί-
τησαν ποτέ σε σχολείο και
μόλις τώρα μαθαίνουν γραφή
και ανάγνωσι.

Τα Σχολεία τών 'Αναφ-
ασήτων λειτουργούν τις βρα-
δυές άρες κι έχουν σκοπό
να βοηθήσουν όλο τον κόσμο
ν' αποκτήση το σπουδαιότερο
αγαθό του ανθρώπου: Νά ξέ-
ρη να διαβάσει και να γράφει.

Αλήθεια, είναι μεγάλος
καμμός να μείνη κανείς σ' ό-
λη του τη ζωή χωρίς να μπο-
ρή να βάλη την ύπογραφή
του, να γράψει ένα γράμμα,
να μόθη τι γράφουν οι έφη-
μερίδες, τα περιοδικά. Μοιά-
ζει με άνθρωπο που γεννήθη-
κε τυφλός...

Γι' αυτό κι εκείνοι που
πηγαίνουν σε σχολεία 'Αναφ-
ασήτων, όσο και νάναι κου-
ρασμένοι απ' την καθημερινή
τους εργασία όσο και να μην
έχουν την ικανότητα να «παίρ-
νουν τα γράμματα» έδωκα
όπως ένα καθαρό παιδικό μυ-
αλό, δείχνουν μεγάλη επιμέ-
λεια, βασζουν τα δυνατό και
να μαρμαρώθουν, έστω και κα-
θυστερημένα...

Τόσα πράγματα γνωρί-
σαν σ' ολόκληρη τη ζωή τους
κι όμως κατάλαβαν πως το
σπουδαιότερο είναι η μόρφω-
σι του ανθρώπου...

Μακριά σ' ένα άπο-
πο το πλοίο απο-
μακρυσμένα χω-
ριά της Μακεδο-
νίας μας, έζησε
κάποτε ο «Γέρος»
το πιστό σκυλί του μαστρο-
Γιώργου.

Ήταν ένα άσκημο σκυ-
λί, ψηλό, σκελετωμένο, στο-
πό κοινό χρώμα του καφέ.
Ποτέ του δεν εγαύγισε άν-
θρωπο, κι' είχε δυο μάτια
τόσο αγαθά όταν έκρίταζε, που κανείς δεν το φοβόταν.
Γι' αυτό στο σπίτι των νοικοκυραίων του δεν το υπολόγι-
ζαν. Το θεωρούσαν άχρηστο πράγμα, περιττό έξοδο για
το φτωχό τους πορτοφόλι. Ο «Γέρος» όμως δεν παραπο-
νιόταν, λες και δεν καταλάβαινε το κακομεταχείρισμά του. Πε-
ρήφανο, με συγκινητική αξιοπρέπεια, δεν καταδεχόταν ο-
χι μόνο να κλέψει, αλλά ούτε και να ζητιανέψει ένα κόκκα-
λο ή ένα ξεροκόμματο. Πολλές φορές, τις πιο γλυκές βρα-
διές, όταν μαζεύονταν οι σκυλίοι της περιοχής και στείνα-
νε βεγγέρα, καθένας τους, διηγόταν κατορθώματα και α-
σχημα παιχνίδια που σκάρανε εις βάρος των άφεντικών,
ή των γειτόνων.

— Εγώ σήμερα, καυχίό-
ταν μια βραδυά ο γείτονάς
του σκύλος, έσχεσε τα σεν-
τόνια που άπλωσε ή κυρά
μου, και γέλασε με την καρ-
διά μου που άπορούσε πως
κατάντησαν έτσι!!

— Αυτό δεν είναι τίποτα—
είπε ένας άλλος κουνώντας
πανεσιάρικα την ουρά του—
που να σας λέω τα δικά μου.
Έπαραφύλαξε την ώρα που
άρμεγε ή Μαριώ μας. Πήγα
σιγά - σιγά κοντά της και ό-
σο εκείνη άρμεγε, ήπια όλο το
γάλα απ' τη γαβάθα πίσω
της! Στο τέλος αναποδογύ-
ρισε και τη γαβάθα. Όταν
τελείωσε ή Μαριώ, και γύρισε
να δη, έβλεπε τα κλάματα, νο-
μίζοντας πως μόνη της το έ-
σπρωξε!! Έφαγε πολύ ξύλο
από τη μάνα της. Κι' εγώ
γελούσα χορτασμένος με την
εξυπνάδα μου.

— Χά! χά! χά! Γέλασαν
όλοι μαζί οι σκύλοι με τις ά-
νοητες πονηρίες.

Ο Γέρος δεν έβγαζε μι-
λιά. Καθόταν σε μια άκρη μα-
ζεμένος, νηστικός τις πιο πολ-
λές φορές, κουνώντας αποδοκι-
μαστικά τα μακριά του αυτιά.

— Κι' εσύ Γέρο; Δεν έπαιξες καθόλου σήμερα;
— Ναί έπαιξα με το μικρούτσικο παιδί του άφεντι-
κού. Έκάθισε στην πλάτη μου και του έκανα βόλτες στην
αύλη.

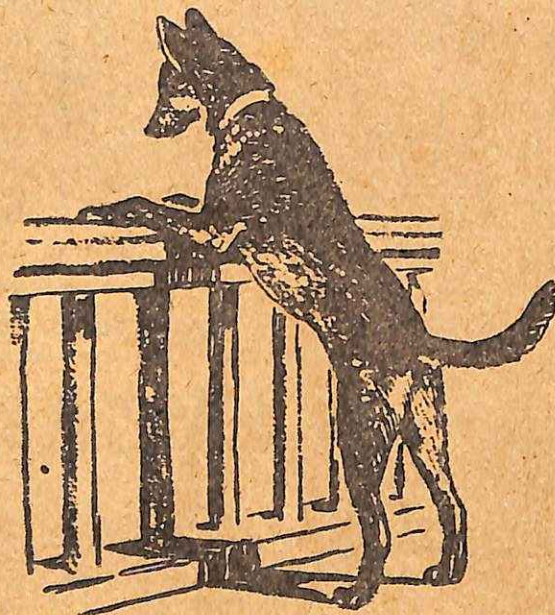
— Χά! χά! Πόσες φορές το έρριξες;
— Γιατί να το δυσανεξίσω; άπορούσε ο Γέρος, εκεί-
νο ήθελε να παίξει.

— Μαρέ Βλακεία! χαχάνιζαν τα σκυλιά, ξεκοιτάθης
Γέρο! Παραγέραςες!! Σε τσίτσαν τουλάχιστον;

— Δεν είχαμε να φάμε σήμερα, άπάντησε ντροπιασμέ-
νος ο Γέρος, ο κύρης μου, δεν έχει τώρα δουλειές. Οι έ-
υλοκόποι σαν άρχισή ο χειμώνας υποφέρουν. Το δάσος εί-

Παραμύδι για τα μικρά παιδιά

Ο πιστός σύντροφος

λουλού του καναπέ. Τσέρις πόσο μ' αλαπάνε μένα; Ζέν μ' άφι-
νουν κασόλου από τα σέλια τους.

— Και βέβαια, σωστά, είπαν πάλι τα σκυλιά. Ο Γέρος γα-
κώθηκε ήσυχα-ήσυχα να φύγει. Όποιος ξέρε τον τρόπο που
δακρύζουν τα σκυλιά, θα έβλεπε πως ήταν δακρυσμένος. Απο-
χαίρετσε τη συντροφιά, λέγοντας:

— Το ξέρω πως είμαι άσκημος, ίσως ακόμα κι άχρηστος.
Μα κι' αν ήμουν κάτι καλύτερο, θα ήταν για τ' άφεντικό μου.
Ποτέ δεν θάθελα να τους άφίσω, όσο πτωχοί κι' αν είναι. Κι'
έφυγε αλύγιστος και σίγουρος για τον έαυτό του. Ξάπλωσε μες
τη φωλιά του, αλλά δεν μπόρεσε να κοιμηθ. Οι φίλοι του τον
είχανε πικράνει. Δεν τον έμελλε που πεινούσε. Ζητούσε να προσ-
φέρη κι' αυτός κάτι, κι' όρκί-
στηκε να προσπαθήσει.

Πέρασε πολύς καιρός, ίσως
και χρόνια. Ο Γέρος έγέρασε
με το παράπονό του. Περίμε-
νε πια να πεθάνη, και το ή-
θελε πολύ. Δεν μπορούσε τά-
ρα να ελπίσει σ' αυτό που ά-
ντειρεύτηκε. Έμενε όλη μέρα
στο σπιτάκι του μισοναρκωμέ-
νος από τα γεράματα κι' απ'
την άπογοήτευσή.

Μια νύχτα ξυπνώντας απ'
το λήθαργο, άκουσε κλάματα
στο σπίτι. Δεν καταλάβαινε,
μα κάτι του έλεγε μέσα του
πως κάτι άσυνήθιστο συνέβαι-
νε. Σιγά - σιγά, έγλύστρησε
κι' αυτός μέχρι εκεί. Όπως
κατάλαβε, ο κύρης του δεν εί-
χε έρθει ακόμα, πράγμα δυσά-
ρεστο, γιατί ήταν πολύ ταχτι-
κός. Μαζεύτηκε κόσμος πολυς.
Πολλοί ψιθύριζαν πως κατέβη-
καν λύκοι μες το δάσος, κι'
ίσως ο φτωχός ο έυλοκόπος,
ήταν κι' όλος μακαρίτης. Τι-
νάχτηκε ο Γέρος, τεντώθηκε,
λές και ξανάινωσε. Μια σπίθα
χαράς κι' έλπίδας φωτίσε τα
γέρικά του μάτια, και τράβη-
ξε όσο μπορούσε τρέχοντας
να σταματήσει. Έψαξε σ' όλα τα λημέρια που συχνάζε ο μα-
στορο - Γιώργος, όταν ξαφνικά άκουσε να τον φωνάζει:

— Γέρο, εδώ.
Τ' άφεντικό του ήταν ψηλά ανεβασμένος σ' ένα δέντρο και
του φώναζε, δείχνοντας σ' ένα μέρος:

— Γέρο, εκεί.
Δυο μάτια που γυάλιζαν και ένα μούγκρισμα έδειξαν στον
Γέρο τον κίνδυνο που κρατούσε τον μαστρο - Γιώργο πάνω στο
δέντρο.

Ο λύκος! Το ύπουλο θηρίο, ο φόβος και ο τρόμος των φτω-
χών έυλοκόπων. Πόσα παιδιά έμειναν στους πέντε δρόμους νη-
στικά κι άπροστάτευτα, γιατί χόρτασαν την πείνα κάποιων λύ-
κων τα κομμάτια των πατεράδων τους, που ή φτώχεια τους άνάγκα-
ζε να άψηφουν τα τρομερά στόματα των λύκων, να πηγαίνουν
στο δάσος να κόψουν ξύλα για να θρέψουν τα παιδιά τους!

Ο Γέρος γέμισε από παράξενη δύναμη. Κινδύνευε ο κύρης
του και τα μικρά του θα μένανε όρφανά. Έπρεπε να τον σώσει.
Δευτερόλεπτα κράτησαν αυτές οι σκέψεις του. Κάι άμέ-
σως άρμισε κατά κεί γαυγίζοντας με λύσσα, σχεδόν χα-
ρούμενα. Και άρχισε ή πάλι. Τα γέρικά δόντια του δαγκώναν
ότι έδρισκαν πρόχειρο. Δεν έκανε σπουδαία πράγματα ο δυ-
στιχής. Αν ήταν δυνατόν! Να μετρηθ με ένα λύκο! Μόνο που
έδωσε καιρό στ' άφεντικό του να κατεβη ή άρπάξη το τσεκούρι
και ν' άμυνθ. Δυο - τρεις τσεκουριές κι' ο λύκος έσπαρτάρησε.
Μα κι' ο καυμένος ο Γέρος δεν σπαρταρούσε λιγότερο απ' αυ-
τόν.

Πνιγμένος μες τα αίματα, σωριάστηκε κατάχαμα και ρίχνον-
τας μια εύτυχισμένη ματιά στον κύρη του, έτελειώσε. Το δεινρό
του είχε κι' αυτό τελειώσει. Έδωσε όλη του την ψυχή, στην πιο
κατάλληλη και δύσκολη στιγμή...

ANNA KAPOTSEH

να γεμάτο χιόνι και λυ-
κούς.

— Κακόμοιρε Γέρο! έ-
θρήνησε ένα πελώριο μπουλ-
ντόκ, να ήσουν άμορφο
σκυλί, θα μπορούσες να έ-
χης ένα πλουσιώτερο άφεν-
τικό. Τίποτα όμως δεν έ-
χεις. Ούτε ράτσα, ούτε
μπού, ούτε χρώμα.

— Σωστά, σωστά, έπι-
δοκίμαζαν γαυγίζοντας οι
άλλοι.

— Μένα όλο μπικτότα
μου ζινουνε, εψεύδισε ένα
αλαπάνε μένα; Ζέν μ' άφι-
νουν κασόλου από τα σέλια τους.

— Και βέβαια, σωστά, είπαν πάλι τα σκυλιά. Ο Γέρος γα-
κώθηκε ήσυχα-ήσυχα να φύγει. Όποιος ξέρε τον τρόπο που
δακρύζουν τα σκυλιά, θα έβλεπε πως ήταν δακρυσμένος. Απο-
χαίρετσε τη συντροφιά, λέγοντας:

— Το ξέρω πως είμαι άσκημος, ίσως ακόμα κι άχρηστος.
Μα κι' αν ήμουν κάτι καλύτερο, θα ήταν για τ' άφεντικό μου.
Ποτέ δεν θάθελα να τους άφίσω, όσο πτωχοί κι' αν είναι. Κι'
έφυγε αλύγιστος και σίγουρος για τον έαυτό του. Ξάπλωσε μες
τη φωλιά του, αλλά δεν μπόρεσε να κοιμηθ. Οι φίλοι του τον
είχανε πικράνει. Δεν τον έμελλε που πεινούσε. Ζητούσε να προσ-
φέρη κι' αυτός κάτι, κι' όρκί-
στηκε να προσπαθήσει.

Πέρασε πολύς καιρός, ίσως
και χρόνια. Ο Γέρος έγέρασε
με το παράπονό του. Περίμε-
νε πια να πεθάνη, και το ή-
θελε πολύ. Δεν μπορούσε τά-
ρα να ελπίσει σ' αυτό που ά-
ντειρεύτηκε. Έμενε όλη μέρα
στο σπιτάκι του μισοναρκωμέ-
νος από τα γεράματα κι' απ'
την άπογοήτευσή.

Μια νύχτα ξυπνώντας απ'
το λήθαργο, άκουσε κλάματα
στο σπίτι. Δεν καταλάβαινε,
μα κάτι του έλεγε μέσα του
πως κάτι άσυνήθιστο συνέβαι-
νε. Σιγά - σιγά, έγλύστρησε
κι' αυτός μέχρι εκεί. Όπως
κατάλαβε, ο κύρης του δεν εί-
χε έρθει ακόμα, πράγμα δυσά-
ρεστο, γιατί ήταν πολύ ταχτι-
κός. Μαζεύτηκε κόσμος πολυς.
Πολλοί ψιθύριζαν πως κατέβη-
καν λύκοι μες το δάσος, κι'
ίσως ο φτωχός ο έυλοκόπος,
ήταν κι' όλος μακαρίτης. Τι-
νάχτηκε ο Γέρος, τεντώθηκε,
λές και ξανάινωσε. Μια σπίθα
χαράς κι' έλπίδας φωτίσε τα
γέρικά του μάτια, και τράβη-
ξε όσο μπορούσε τρέχοντας
να σταματήσει. Έψαξε σ' όλα τα λημέρια που συχνάζε ο μα-
στορο - Γιώργος, όταν ξαφνικά άκουσε να τον φωνάζει:

— Γέρο, εδώ.
Τ' άφεντικό του ήταν ψηλά ανεβασμένος σ' ένα δέντρο και
του φώναζε, δείχνοντας σ' ένα μέρος:

— Γέρο, εκεί.
Δυο μάτια που γυάλιζαν και ένα μούγκρισμα έδειξαν στον
Γέρο τον κίνδυνο που κρατούσε τον μαστρο - Γιώργο πάνω στο
δέντρο.

Ο λύκος! Το ύπουλο θηρίο, ο φόβος και ο τρόμος των φτω-
χών έυλοκόπων. Πόσα παιδιά έμειναν στους πέντε δρόμους νη-
στικά κι άπροστάτευτα, γιατί χόρτασαν την πείνα κάποιων λύ-
κων τα κομμάτια των πατεράδων τους, που ή φτώχεια τους άνάγκα-
ζε να άψηφουν τα τρομερά στόματα των λύκων, να πηγαίνουν
στο δάσος να κόψουν ξύλα για να θρέψουν τα παιδιά τους!

Ο Γέρος γέμισε από παράξενη δύναμη. Κινδύνευε ο κύρης
του και τα μικρά του θα μένανε όρφανά. Έπρεπε να τον σώσει.
Δευτερόλεπτα κράτησαν αυτές οι σκέψεις του. Κάι άμέ-
σως άρμισε κατά κεί γαυγίζοντας με λύσσα, σχεδόν χα-
ρούμενα. Και άρχισε ή πάλι. Τα γέρικά δόντια του δαγκώναν
ότι έδρισκαν πρόχειρο. Δεν έκανε σπουδαία πράγματα ο δυ-
στιχής. Αν ήταν δυνατόν! Να μετρηθ με ένα λύκο! Μόνο που
έδωσε καιρό στ' άφεντικό του να κατεβη ή άρπάξη το τσεκούρι
και ν' άμυνθ. Δυο - τρεις τσεκουριές κι' ο λύκος έσπαρτάρησε.
Μα κι' ο καυμένος ο Γέρος δεν σπαρταρούσε λιγότερο απ' αυ-
τόν.

Πνιγμένος μες τα αίματα, σωριάστηκε κατάχαμα και ρίχνον-
τας μια εύτυχισμένη ματιά στον κύρη του, έτελειώσε. Το δεινρό
του είχε κι' αυτό τελειώσει. Έδωσε όλη του την ψυχή, στην πιο
κατάλληλη και δύσκολη στιγμή...

ANNA KAPOTSEH

Μ φίλοι μου,

Η φαντασθεί-
τε, ότι πρό-
κειται να σας

κάνω κανένα μάθημα της Ιστορίας—
αυτό είναι δουλειά των δασκάλων σας
και είμαι βέβαιος πως μένετε ικανο-
ποιημένοι από τη διδασχά τους. Έγώ
παίρνω ένα ιστορικό θέμα — το 'Αρ-
κάδι — επειδή ξαναήρθε στην έπικαι-
ρότητα πριν από λίγες μέρες, καθώς έ-
πέρασαν ενενήντα όλοκληρα χρόνια από
τότε που έγινε το περίφημο «όλοκαυ-
τωμα» κι' όλος ο ελληνικός κόσμος εύ-
ρθηκε την ευκαιρία να το θυμηθ, να το
τιμήσει με τη σκέψη του. Και το παίρ-
νω όχι μόνο σαν ένα ένδοξο γεγονός
της ελληνικής και ειδικότερα της κρη-
τικής Ιστορίας, αλλά σαν ένα έθνικό
παραμύθι, από τα παραμύθια που διη-
γούνται οι γέροι στα εγγόνια τους το
χειμώνα, κοντά στη φωτιά. Κι' αυτό πρέ-
πει να ξέρετε πως είναι ή πιο μεγάλη
και ή πιο παλιά απόδειξη, για τη βαθύ-
τερη αξία που έχουν σ' όλους τους τό-
πους και σ' όλους τους καιρούς, τα έ-
κτακτα ιστορικά γεγονότα. Από την
στιγμή που γίνονται παραμύθια μπαι-
νούν για πάντα στην καρδιά ενός λα-
ού. Το βλέπουμε στην Ιστορία του Με-
γάλου 'Αλεξάνδρου, που έγινε παρα-
μύθι επάνω στις ελληνικές στεριές και
στις ελληνικές θάλασσες και το πήραν
οι νεράιδες κι' οι γοργόνες, για να ρω-
τάνε τους σερβανούς και τους θαλασ-
σιούς «αν ζή ο Μέγας 'Αλέξανδρος».
Κι' άμα ο ταξιδιώτης ή ο ναύτης άπαν-
τήση πως «ζή και Βασίλει» δεν του
κάνουν πια κανένα κακό. Έτσι και το
'Αρκάδι έγινε παραμύθι, με τα χρόνια,
ένα από τα συγκινητικότερα μάλιστα
ελληνικά παραμύθια.

Μια φορά κι' έναν καιρό, στην Κρή-
τη, τότε που το ήρωικό νησί ήταν ακό-
μη υπόδουλο στους Τούρκους — όπως
είναι τώρα υπόδουλο στους Άγγλους
ένα άλλο ήρωικό ελληνικό νησί, ή Κύ-
προς. Και που επειδή ήταν ή Κρήτη
υπόδουλη, ξεσηκώνονταν, επαναστα-
τούσαν κάθε τόσο οι Κρητικοί για να
ελευθερωθούν, όπως ξεσηκώθηκαν τώρα
οι Κύπριοι για τον ίδιο λόγο. Για ν' α-
ποκτήσουν κι' αυτοί την ελευθερία
τους.

Σ' ένα τέτοιο κρητικό ξεσηκωμό,
στην επανάστασή του 1866, παρουσιά-
ζεται το 'Αρκάδι του Ρεθύμνου, μια
αρχαιότατη μονή που άργότερα θα γι-
νότανε θούλος. Επειδή ήταν σαν κτίριο
χτισμένη γέρα και μπορούσε για τούτο
ν' αντιστέκεται, την έκαμαν κέντρο
τους οι επαναστάτες. 'Αλλά σε λίγο
την έκαμαν κι' οι Τούρκοι στόχο τους.
Ο Μουσταφά — πασάς, ο Κιριτλής
καθώς τον λέγανε, οδηγώντας πολυά-
ριθμο στρατό, έπολιορκήσε το 'Αρκά-
δι και μ' ένα γράμμα του έζήτησε να
διώξουν την επαναστατική έπιτροπή ά-
πό τη μονή. 'Αλλοίωτικά φοβόριζε πως
θα τα έπνιγε όλα στο αίμα.

Δεν τούδωσαν καμιά άπάντησι, ά-
πο υπερήφειας και γιατί είχαν πάρει
τη μεγάλη άποφασι ν' αντισταθούν ως
το τέλος, όσο ακόμη χτυπούσε ή ζω-
τανή καρδιά μέσα στο στήθος τους.
Νέο γράμμα του Τούρκου, που τους
ζητούσε τώρα να παραδοθούν. Τού ά-
παντούν πως ώρκισθήκανε να πολεμή-
σουν ως τη στερή τους πνοή, με σύν-
θημα την 'Ελευθερία, την 'Ενωσι.
Νέα πρότασι για να παραδοθούν,

Νέα πρότασι για να παραδοθούν,

Ο κόσμος έσεϊς κι' έμεϊς

ΠΟΛΑ παιδιά έχουν τη
μεγάλη επιθυμία ν' ά-
ποκτήσουν ποδήλατο. Πρα-
γματικά, το ποδήλατο μπο-
ρεί να προσφέρει μεγάλες
χαρές. 'Αλλά και μεγάλες
...λαχτάρες. 'Ελάχιστοι
ποδηλάτες δεν έφταναν πο-
τέ τα ποδήλατά τους ή τα
γυνάτιά τους ή και τα δυο
μαζί. Οι περισσότεροι δι-
νουν την έντιμωσι μονίμου
πρασμάτι. Χρειάζεται
προσοχή το ποδήλατο και
προπαντός — για να το χαί-
ρεται κανείς — ήσυχος και
αλυστρωμένος δρόμος. Τέ-
τοιιο δρόμος όμως σπάνια
υπάρχουν μέσα στις πό-
λεις. Πορηγορηθήτε, λοι-
πόν, όσοι δεν άποκτήσατε
ποδήλατο. Κανένα κακό,
χωρίς καλό, όπως έλεγαν
κι οι άρχαίοι πρόγονοι
μας...

ΕΝΑ διαπλάσάπουλο
μου έγραψε πως το
σχολείο του ετοιμάζεται
να παρουσιάσει έφέτος
άροκτες καλλιτεχνικές έκ-
δηλώσεις των μαθητών.

Όσοι έχουν ταλέντο
στη ζωγραφική, με την
βοήθεια του καθηγητού
τους της ίχνωγραφίας, θα
συγκεντρώσουν τα καλύ-
τερα έργα τους και θα
τα έκθέσουν σε μια κεν-
τρική αθηναϊκή αίθουσα,
όπως κάνουν οι φτασμέ-
νοι ζωγράφοι. 'Επίσης ο
καθηγητής της 'Οδικής
μαζεύει τους καλλιφύ-
λους από κάθε τάξη και
σχηματίζει την χορωδία
του Γυμνασίου που θα
δώσει δημόσιες συναυλίες
την 'Ανοιξη με διάφορα
παιδικά και δημοτικά
τραγούδια. Τέλος, για
τις 25 Μαρτίου, μια ο-
μάδα παιδιών σκέπτεται
να παίξει στο θέατρο ένα
έργο από τον ήρωικό ά-
γώνα του 1821... Χάρη-
κα ξεχωριστά μαθαίνον-
τας πως ένα σχολείο δεί-
χνει τόσο καλλιτεχνική
δραστηριότητα. Για σκε-
φθείτε αν μπορούσε να
γίνη το ίδιο σε όλα τα
σχολεία, τι ταλέντα θα

δινόταν ή ευκαιρία να
καλλιερηθούν!

Σ ΑΣ έλεγα την περα-
σμένη εβδομάδα για
την ώραία και ζεστή ά-
νοιξη που έχουν οι
δημόσιες Βιβλιοθήκες. Μά
γενικά ή βιβλιοθήκη κι ή
πιο μικρή σ' ένα σπίτι, σ'
ένα δαμάτιο, δεν είναι μό-
νο πολυτίμη αλλά και φι-
λος των ματιών και της
ψυχής μας. Ένα - δυο ρά-
φια με σειρές από διαλε-
χτά βιβλία δημιουργούν
αμέσως μια εύχρηστη κα-
τάστασι γύρω και μέσα
μας. Και δεν είναι δύσκολο
ν' άποκτήση κάθε σπίτι
τη βιβλιοθήκη του. Λίγο ή
πολύ, όλοι σχεδόν αγορά-
ζουμε βιβλία. Όταν τα
προσέχουμε κι' όταν, μό-
λις θρούμε μιαν ευκαιρία,
πλουτίζουμε τη βιβλιοθήκη
μας, χωρίς να το καταλά-
βουμε θα γεμίσουμε ένα
δυο και τρία ράφια. Θα
λούι το φασούλι — λέει ή
ταρομμία — γεμίζει το σα-
κούλι. Το ίδιο ίσχυει κι έ-
δώ. Βιβλίο το βιβλίο, γε-
μίζει ή ...βιβλιοθήκη!
ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

Το 'Αρκάδι

νέα άρνησι από τους επαναστάτες. 'Ο
Μουσταφά — πασάς, φέρνει κανόνια
από το Ρέθυμνο, χτυπά τη μονή, σπά-
ζει τη βαρεία, σιδερένια της πόρτα. Οι
πολιορκημένοι 300 όπλοφόροι και 643
άμαχοι με γυναικόπαιδα που αντίστε-
κονταν άποτελεσματικά ως εκείνη την
ώρα, βλέπουν καθαρά πως έφτασε
το τέλος τους. 'Αλλά κανένας δεν δέ-
χεται την ταπεινώσι να παραδοθ. Ού-
τε οι γυναίκες. Οι παπάδες ψέλνουν
'Ελ υπερίσχω», τα παλληκάρια τρα-
γουδούν. Οι μελλοθάνατοι μεταλαβαί-
νουν. Οι Τούρκοι πατάνε τον περίβολο.
Δεν μένει πια τίποτ' άλλο, έξω από τη
θυρία — και για τη θυρία είναι τώρα
όλοι έτοιμοι.

— Τί προτιμάτε; φωνάζουν από τη
μεριά του έθβρου. Τη σκαβιά ή το θά-
νατο;

— Το θάνατο! άπαντούν οι ελεύ-
θεροι πολιορκημένοι.

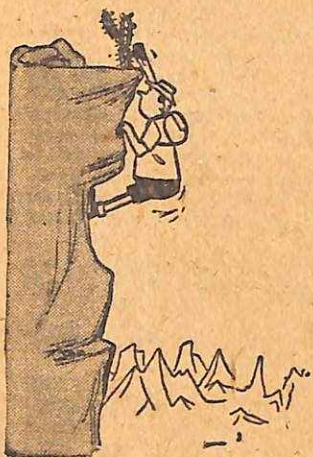
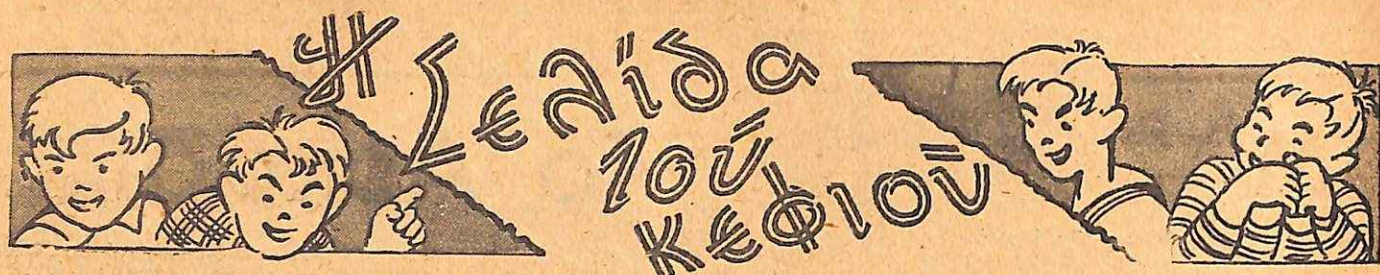
Ο Γιαμπουδάκης μ' ένα νεύμα του
ηγούμενου Γαβριήλ άδειάζει την πιστό-
λα του στην πυριποθήκη. Κι' αμέσως
όλοι οι μάρτυρες της 'Ελευθερίας ήταν
σα νάγιναν άγγελιοι και ν' ανέβηκανε
στον ουρανό...

Γεια χαρά σας

Γ. Φίλιππος

Χωρίς λόγια

Ο άτυχος δρεβάτης

Θά καθίσω φρόνιμα αν μου υποσχεθής ότι θα με... μαγειρέψης νόστιμα

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Τὰ ...«καλά παιδιά»

Ο ΨΕΥΤΑΡΑΣ

Πως του κόλλησε αυτή η συνήθεια να λέει συνεχώς ψέματα; Μήπως γλυκάθηκε τη νύχτα; Ατάξια και τη γλύτωσε; Συνήθως έτσι γίνονται οι ψευταράδες. Μά έτοῦτος εδώ, πήρε φόρα και δεν σπαμαίρει.

— Γιατί άρ-
γυρες;
— Σκοτώθηκε
κύριε καθηγητά!

— Σκοτώθη-
κες;
— Μάλι σ τ α,
δεν βλέπετε;
Πραγματικά και
τα δυό του γόνα-
τα είναι τυλιγμέ-
να με γάζες. Συ-
νεχίζει:

— Έρχομαι ν
στο σχολείο και
σκόνταψα σε μία πέτρα.
Έκει όμως που έπεσα,
ήταν σπασμένα γυαλιά.
Πήγα στο φαρμακείο...

Βέβαια ο ψευταράς εί-
ναι πασίγνωστος και δεν
γελάει εύκολα εκείνους
του τον ξέρουν.
— Για να δώ, του λέ-
ει ο δάσκαλός του, τι σου
έβαλαν στο φαρμακείο...

— 'Ιώδιν!

— Για να δώ, χτύπη-
σες πολύ;

— Μή! Μή! Πονάω!

— Θα σου περάσει!

Λύνονται οι γάζες και
τα γόνατά του δεν έχουν
... γρατζουνιά. Ο ψευτα-
ράς ποιος ξέρει πώς
σκέφτηκε να παραστήσει
τον τραυματία, για να
δικαιολογήσει την άργο-
πορία του, ενώ αν έλεγε
πώς άργησε να ξυπνήσει,
δεν θα του έκοβε κανείς
το κεφάλι.

Αλλά συνήθως λέει
ψέματα κι όταν δεν υπάρ-
χει κανένας λόγος. Με
τί... ψευτιές έχει γεμί-
σει τους φίλους του, δεν
περιγράφεται. Πότε τους
λέει πως το καλοκαίρι

πήγε τοξίδι στην 'Αμε-
ρική, πότε πως ο πατέ-
ρας του αγόρασε τρία
σπίτια, πότε πως τον
φώναξε ο διευθυντής του
σχολείου και του έδωσε
συγχαρητήρια για την
επιμέλειά του.

Φυσικά τίποτε απ' ό-
λα αυτά δεν είναι αλή-
θεια. Και ξέρει πως δεν
τον πιστεύουν ή όσοι
τον πιστεύουν γρήγορα
θα μάθουν πως τους κο-
ρόιδευε. 'Οστόσο τὰ λέει
για να κάνει... εντύπωση,

για να περνάει ή
ώρα. Μερικοί φί-
λοι του που τον
έμαθαν πια (μία
του ψεύτη, δυό
του ψεύτη, τρεις
και την κακή του
μέρα) τον πειρά-
ζουν.

— Δεν μάς ά-
ραδιάζεις κανένα
ψεματάκι να πε-
ράσει ή ώρα;

— 'Εγώ ψεμα-
τάκι;
Ψεύτης είναι,
μπορεί να μην άρ-
νηθί ότι λέει ψέ-
ματα; Το ένα ψέμα φέρ-
νει τ' άλλο. Και το χει-
ρότερο: Για να τον πι-
στήσουν, έχει τους όρ-
κους ψωμοτύρι. Με το
τίποτα ορκίζεται στα ί-
ερώτερα πράγματα χωρίς
να καταλαβαίνει πόσο κα-
κό κάνει στον εαυτό του.
Και πάλι όμως ποιος τον
πιστεύει;

Είναι μπλεγμένος μέσα
στα ίδια του τα ψέματα.
Δύσκολα βρίσκει ανθρώ-
πους να τον υπερασπι-
σθούν.

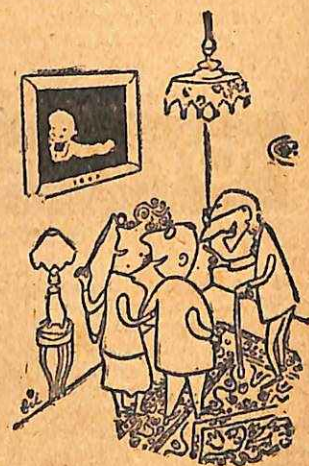
— 'Εσύ έσπασες το πο-
τήρι.
— 'Οχι, σας ορκίζο-
μαι! Να στραβώθω.

— 'Ενοια σου κι είσαι
στραβός με τα ψέματα
που λές, γιατί δεν βλέ-
πεις πως εσύ στο τέλος
βγαίνεις ζημιωμένος.

— 'Ετσι τιμωρείται ο
ψευταράς. 'Αν πρέπει να
πή καμιά φορά την α-
λήθεια πάλι χαμένος. Δεν
τον πιστεύει κανείς, όσο
και να ορκίζεται. Και τό-
τε βλέπει πως κορόιδευε
ως τώρα μόνο τον εαυτό
του... ΤΟ ΞΕΦΤΕΡΙ

Αν θέλεις τώρα... ελα να συζητήσωμε!!

Ασφαλώς αυτός θα εί-
ναι ο μικρό σας έγγονος
μου

Και τώρα άγοπήτη μας ά-
κροατά ο συνεργάτης. του
σταθμού μας κ. Κ.... θα
σας διηγήσει σχετικά με τις
συνήθειες των... πομπωτών!

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ ELLIS DILLON

Το μυστήριο του ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

κρύνω με κάθε τρόπο τον Μανουέλ από το σπίτι μου.

Ο νους μου πήγε στον Μπράτλεϋ. Εί-
χε υποσχεθή να περάσει από το σπίτι
μου. Δεν ήθελα να δώ και να πείσει κι'
αυτός στα λόγια των έγχρων. Είχα κατα-
στρώσει το σχέδιό μου και ήμουν αφο-
ρατισμένος να το εφαρμόσω.

— Θα πάω να ζητήσω βοήθεια από τον
Μπράτλεϋ, είπα στο Μανουέλ προχωρών-
τας προς την πόρτα.

Δεν πρόφτασα να τελειώσω τη φράση
μου. Ο ύπουλος σύντροφός μου χύμηξε
έπάνω μου και βγάζοντας ένα μαχαίρι το
ακούμπησε στο λαιμό μου.

— Μην αγιάζεις την πόρτα, φώναξε έ-
ξαλλος.

Ομολογώ ότι δεν μου ήταν δυνατόν να
συζητήσω ήρεμα νοιώθοντας ένα μαχαίρι
που απειλούσε να μου τρυπήσει το λαι-
μό.

— Πώς θα μπορούσαμε να ζητήσωμε
βοήθεια, επιθύρησα, αν δεν με άφησης να
βγω έξω.

— Έξακολουθούσε να
με βαστάει, αλλά το
μαχαίρι απομακρύνθη-
κε λίγο από το λαιμό
μου.

— Ποιος μου έγγυ-
αται ότι θα ξαναγυρί-
σης; μου είπε.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Πάτ Χέρνον ρυμουλκεί ένα άκυ-
βέρνητο «περγαντίνο» του παλκού και-
ρού σε μία κρυφή σπηλιά. Έπαιστρέ-
φοντας σπίτι του βρίσκει στην παρα-
λία μία βάρκα που ανήκει στο «περ-
γαντίνο». Μέσα είναι πεσμένος ένας
ανάσθητος ναυαγός. Τον μεταφέρει
σπίτι του και τον περιποιείται. Ο Μα-
νουέλ, όπως λεγόταν ο ναυαγός, προσ-
παθεί να μάθει πού είναι το καράβι.
Φαίνεται όμως πως φοβάται ότι τον
κυνηγούν άρισμένοι Νορβηγοί φελαί-
νορηδες.

— Οί έγχροι μπορεί να επιστρέψουν.
Τί θα κάνωμε μόνοι μας; Αφού με να
πάω να ζητήσω βοήθεια. Σε ένα τέταρτο
της ώρας θα έχω γυρίσει. Μαζί με τους
φίλους μου θα μπορούσαμε να
αντιμετωπίσωμε τους Νορβη-
γούς.

Σκέφθηκε αρκετά και τελι-
κά άφησε το χέρι μου.
Πήδησα σαν άστραπη στην
πόρτα. Τα χέρια μου έτρεμαν.
Κατάβρωσα με μεγάλο κόπο
να ταβήξω το στήρι και να
ανοίξω. Ο καθαρός άέρας της
νύχτας γέμισε το στήθος μου.
Πότε άλλοτε δεν μου είχε φα-
νεί τόσο ευεργετικός.

Βγήκα έξω άθόρυβα, ενώ ο
Μανουέλ μου ψιθύριζε:

— Γύρισε το γληγορότερο.
Μόλις απομακρύνθηκε ο Μα-
νουέλ μπήκε πάλι στο σπίτι
και τον άκουσα να άμπαρώνει
με βιασύνη την πόρτα.

Ο ΜΑΝΟΥΕΛ
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Έτρεχα σαν τρέλλας μέσα
στο χορτάρι. Πήδαγα σαν κα-
ταίκι από τη χαρά μου που έ-
νοιαζα και πάλι ελεύθερος.
Κύτταξα προς τη θάλασσα αλ-
λά το πλοιάριο των Νορβηγών
δεν φαινόταν πουθενά. Έπρεπε
να είχα πη του Μανουέλ να
βγή από το σπίτι, κατά την ά-
ποψία μου και να παρασυνάψω
μήπως φαητή πουθενά το φαλαί-
νορηικό. Αμφίβαλλω όμως αν
ο φόβος του θα τον άπνευ να
άκουση τη συμβουλή μου.

Σκέφτηκα και πάλι, αλλά με
περισσότερη ήρεμία. Σκέφτηκα
ότι δεν ήταν άπίθανο οι Νορβη-
γοί να με παραμοιεύουν πίσω
από κανένα βράχο. Κούρς ι-
δρώτας με περιέλουσε στη
σκέψη αυτή. 'Όπου να διασχί-
σω την άποψασι που με χώ-
ριζε από το σπίτι του Μπρά-
τλεϋ νόμισα ότι πέρασε δλόκληρος αιώ-
νας. Επί τέλους έφτασα στην πόρτα του
είλου μου την έσπρωξα με όρη και μπή-
κα σαν σίφουνας μέσα.

Στο σπίτι βρίσκονταν μόνο ή κυρά φέ-
λαν που τινάχτηκε τρομαγμένη από την
άποτομη είσοδό μου. Της ζήτησα συγγνώ-

— Κανείς. Άπλοστότα θα το διακιν-
δυνέψω.

— Είσαι ακόμα παιδί.

Δεν ήξερα τί ήθελε να πη, αλλά προ-
σπάθησα με κάθε τρόπο να τον πείσω ό-
τι ή καλύτερη λύσις ήταν να με άφησει
να φύγω.

— ΣΩΣΤΑ!... Τότε θα ξαναγυρί-
σουν.

— Μάλλον.
— Είπες σε όλο το κόσμο ότι
είμαι εδώ, εσύ κι' εκείνος ο γε-
ροεκούτης ο φίλος σου. 'Ισως και να εί-
δοποιήσατε σχετικά τους Νορβηγούς.

— Άσε με ήσυχον. Τού άπάντησα έκ-
νευρισμένος. Πού ήξερα ότι τους ενδιαφέ-
ρει.

— Ησαστε συννενοημένοι μαζί τους.
Θέλετε να με ξεκάνετε.

Δεν ήξερα πώς να τον καθησυχάσω.

— Άκου, του είπα. Πρέπει να διαλέ-
ξης έμένα ή εκείνους. 'Αν μου επιτεθής οι
φίλοι μου δεν θα σε βοηθήσουν και πολύ
γλήγορα οι φαλαίνορηδες θα σε πιάσουν.

— Πές μου πού έκρυψες το καράβι, φώ-
ναξε με ύφος άπειλητικό.

— Να το κάνης τί;

— Ά, ώστε όμολογείς ότι τόχεις. Θα
το πάρω και θα φύγω.

— Μόνος σου. Χωρίς να φυσάει άνεμος;
— Η μήπως έχει κινητήρα.

Σώπασε, άπογοητευμένος από τα έπι-
χειρήματά μου. Δεν τὰ είχε σκεφθή, όπως
φαίνεται. Τελικά μου είπε με
ύφος φιλικό:

— Άς ανεβούμε στο καρά-
βι και βλέπομε τί θα κάνωμε.

— Προτιμώ να σκεφθώ πρώ-
τα, του είπα. Τί σκέπτεσαι να
κάνης;

Είχε ένα ύφος ύπουλο και
παρακλητικό ταυτόχρονα. Σκέ-
φτηκα ότι θάθελε ν' ανεβούμε
στο καράβι και να με σκοτώ-
ση με την ήσυχία του όταν
βρισκόμαστε στο πέλαγος.

— Θα πρέπει να καταλά-
δης, συνέχισα, ότι θέλω να σε
βοηθήσω. 'Αν θέλεις θα είδο-
ποιήσω την άστυνομία του
Γκαλγουαίου. Θα στείλουν ά-
μέσως κάποιον που θα σε προ-
στατεύει πολύ καλύτερα από
μένα.

— 'Οχι, όχι, φώναξε ά-
πελτισμένα. Οί 'Ιρλανδοί ά-
στυνομικοί είναι βέβαια έξαι-
ρετικοί άνθρωποι, αλλά δεν θα
καταλαβαίνουν την ύπθεσί
μου.

Χαμογέλασε είρωνικά. 'Η-
ταν πια βέβαιο ότι ο Μανουέλ
δεν είχε καθαρή συνείδηση. Δεν
ήξερα ακριβώς τι έκρυβε, άλ-
λά σκέφτηκα ότι αν κατάβρω-
να να κρύνω για μερικές ήμέ-
ρες ακόμα το «Σαν Σεμπάστι-
αν», θα μπορούσα να τακτο-
ποιήσω τις ύποθέσεις μου. Δεν
μού πέρασε καθόλου από το
νού ή σκέψη να το δώσω στον Μανουέλ.

— Άν δεν θέλεις να είδοποιήσω την α-
στυνομία θα προσπαθήσω να βρω κάποιον
να σε κρύνω, του είπα.

— 'Οχι. 'Όπου και 'α πάω οι έγχροι
θα με βρούν.

— Στην πραγματικότητα, ήθελα να άπραμα-

μην που την τρώμε και της διηγώμεθα όλα τα περιστατικά της προηγούμενης νύχτας. Της έξηγήσα επίσης ότι είχα πάει για να ζητήσω τη βοήθεια του Μπράτλεϋ.

— Ο άντρας μου πήγε στο φάρμακον αγοράσει λαδί και σκονιά, μου είπε η κυρά Φόλαν. Μη φεύγεις, συνέχισε, βλέποντάς με να ξεκινάω προς την πόρτα. Θα κάτσης εδώ κοντά στο τζάκι να τον περιμένεις γιατί μπορεί στο δρόμο να συναντήσεις με τους Νορδηγούς. Τι θα κάνεις μόνος σου έναντιόν τους; Θα σου ετοιμάσω λίγο τσάι για να ξεσταθής.

— Άλλα ό Μανουέλ τί θα γίνει; ψιθύρισα.

— Άστον να τα βγάλη πέρα μόνος του ώσπου να γυρίση ό Μπράτλεϋ. Δεν νομίζω ότι είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

Κάθισα κοντά στο τζάκι. Αισθανόμουν τύψεις που άφηνα το Μανουέλ μόνον, ενώ του είχα υποσχεθεί να γυρίσω άμέσως με τους φίλους μου. Άλλά μου ήταν αδύνατον να αντισταθώ στην απολαυστικότητα της κυρά Φόλαν.

— Τα «παιδιά» θαρθούν μαζί με τον Μπράτλεϋ, μου είπε η κυρά Φόλαν. Κάπου θα πιάσαν την κουδέντα και άργησαν.

Ήμουν βέβαιος ότι τους περίμενε με άμυμονησία για να τους διηγηθή τα νέα.

Ήταν το τσάι μου με φαινομενική ήρεμία, ενώ στην πραγματικότητα η άμυμονησία μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο.

Σε λίγο, άκούστηκαν όμιλίες στην αλλη. Ή πόρτα άνοιξε και με άνακούφιση είδα να μπαίνει ό Μπράτλεϋ μαζί με τους φίλους μας. Προχώρησε άμέσως προς το τζάκι όπου καθόμουν και ρώτησε άησυχός:

— Γιατί κάθεστε με κλεισμένη την πόρτα. Κάτι θα συμβαίνει.

Τον επανέλαβα όσα είχα διηγηθή στη γυναίκα του. Τα «παιδιά» με διεκοπταν κάθε τόσο για να μάθουν όλες τις λεπτομέρειες της περιπέτειάς μου.

— Κι' ό Νορδηγός άπορώσε ήξερε τ' όνομά σου; με ρώτησε ό Μπράτλεϋ. Πολύ περίεργο μου φαίνεται.

— Τό ήξερε και μου υποσχεθηκε ότι δεν θα με πειράξουν αν τους παραδώσω το Μανουέλ, άπάντησα. Δεν μπορώ όμως να ξεηγήσω γιατί δεν έσπασαν την πόρτα να μπουν μέσα στο σπίτι.

— Ίσως να ήθελαν ν' άποφύγουν το θόρυβο, είπε ό Νέντ Ντόνελου, ό σιδηρουργός.

— Όχι, όχι! φώναξε η κυρά Φόλαν από τη γωνία της. Άν ήθελαν ν' άποφύγουν το θόρυβο δεν θα φώναζαν απ' έξω τον Πατ και τον Μανουέλ. Μάλλον έχουν κάποιο άρχιλο που τους περίμενε άλλοι και πήγαν να τον ειδοποιήσουν ότι άνακόλυναν τον Μανουέλ και να πάσουν τις έντολες του σχετικά με τη μελλοντική βράση τους.

— Ή κυρά Φόλαν έχει δίκιο, φώναξαν τα «παιδιά». Έτσι πρέπει ναάνι. Πού να βρίσκεται όμως αυτός ό άρχηγός.

Ξαφνικά ό Τζόε φάχυ προχώρησε με ύφος σπουδαίο.

— Ξέρω που βρίσκεται το άπόγευμα το πλοιάριο, είπε.

Μας κοίταξε ίκανοποιημένος που κίνησε την περιέργειά μας και συνέχισε:

— Ο άνηψιός μου ό Τόμπυ ψάρευε με το βαρκάκι του προς τα άνατολικά και είδε το πλοιάριο άγκυροβολημένο στον όρμη του Χένρυ.

Ο όρμος αυτός είναι ένας μικρός κόλπος που μόλις διακρίνεται στην άκμή προς το Γκάλλγουαϊκ. Λένε πως ένας Άγγλος πειρατής, που τον έλεγαν Χένρυ, είχε ναυαγήσει στο σημείο αυτό πριν από διακόσια χρόνια περίπου.

— Όποτε το βαρκάκι που είδαμε από μακριά ήταν πήγαμε για ψάρεμα χτες τ' άπόγευμα ήταν του Τόμπυ, είπε ό Μπράτλεϋ.

— Ναί, είπε ό Τζόε. Κι' εκείνος σας είδε. Δεν ήθελε όμως ν' άφήση το παρατηρητήριό του. Άλλά σ' όλο αυτό το διάστημα δεν φάνηκε να υπάρχει άνθρωπος

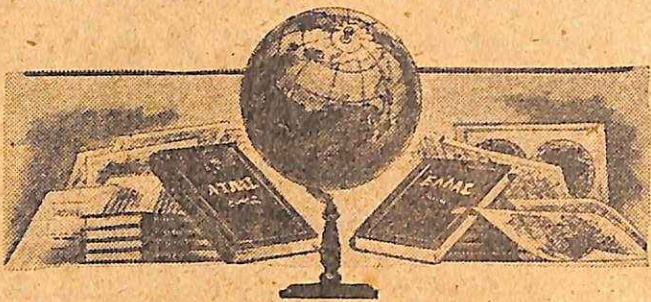
στο πλοιάριο. Έμεινε άρκετή ώρα παραμονεύοντας, αλλά στο τέλος έφυγε γιατί πεινούσε.

— Τέλος πάντων, είπε ό Μπράτλεϋ. Θα δούμε πως θα εξελιχθή ή κατάσταση. Τώρα όμως πρέπει να φεύγουμε. Άς όπλισθούμε όλοι για τη μάχη.

Τα «παιδιά» όρμησαν στα διάφορα άγροτικά έργαλεία που ήταν άκουμπημέ-

να στον τοίχο και έτσι άρματωμένοι, έτοιμάστηκαν να ξεκινήσουν. Ή κυρά Φόλαν δεν ήθελε να με άφήση να πάω μαζί τους γιατί ήμουν μικρός, αλλά πριν προφτάση καλά καλά να πηγή γνώμη της, έφυγα τρέχοντας σαν βολίδα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Οι κάτοικοι του δάσους

ΣΗΜΕΡΑ θα πάμε περίπατο σ' ένα δάσος. Δεν χρειάζεται να φωνάξουμε το «λυκε, λυκε είσ' εδώ!» Θάμαστε προσταυμένον από ένα νεράιδιό μου πέπλο, από το μαγικό μαγνίδι της φαντασίας και δεν έχουμε κίνδυνο. Άς προχωρήσουμε άφοβα λοιπόν κι' άς περάσουμε τις πόρτες του δάσους.

Και δέβαια το δάσος έχει «πόρτες». Μη σας φανεί παράξενο. Ή μάλλον έχει τοίχους, άόρατους φυσικά, μα τόσο ψηλούς και αδιάπραστους που οί κάτοικοι του πολύ σπάνια τους περνούν. Όσοι μόνον σ' αυτό δύσκολα διακρίνουν έξω, λες κι είναι κρατημένοι από γερές αλυσίδες.

Ποιές είναι αυτές οί «άλυσίδες»; Είναι πρώτα πρώτα ή τροφή. Κ' ύστερα οί κλιματολογικές συνθήκες, δηλαδή το κρύο ή ή ζέστη, ή ύγρασία και οί άνεμοι. Ένα ζώο ή ένα πουλί ζή μέσα στο δάσος γιατί μπορεί εύκολα να βρискη την τροφή του σ' αυτό και γιατί είναι καταλλήλα εφωδιασμένο για ν' άντέξει στις συνθήκες που επικρατούν εκεί. Άν όχη έξω απ' το δάσος δε θα μπορούσε να ζήσει. Ο σπίνος που ζή μέσα στα πεύκα έχει ένα άρμιφος σκληρό επίτηδες φτεισγμένο για να σπάξη τους μικρούς σπόρους από τα κουκουναρία και να τρώη την ψύχα τους. Έξω απ' το δάσος το ράμφος του θα του είναι άχρηστο γιατί δύσκολα μπορεί να φάη άλλα σποράκια. Κι' ό τυφλόπόντικας που είναι ντυμένος μ' ένα τομάρι χοντρό και νουδυτό για ν' άντέξει στην ύγρασία, έξω στον κόσμο όπου θα τον ψήνει ό ήλιος, θα σκάση μ' αυτό το τομάρι που δεν μπορεί να το βγάλη.

Ένα δάσος μοιάζει με μία μεγάλη ψηλή πολυκατοικία. Στο κάθε πάτωμα της μένουν και διαφορετικοί κάτοικοι. Ψηλά ψηλά στο έκτο πάτωμα κατοικεί το γεράκι. Έχει φτερούγες γερές, πνευμόνια ισχυρά και πυκνά πουπουλά για να κρατιέται σ' αυτό το ύψος, ν' άντέξει στον άραιό αέρα και σ' όρμητικό πέταγμα και νάναι προφυλαγμένο απ' τον άνεμο. Κατεβαίνει καμμία φορά, μ' όρμη, στο ισόγειο για ν' άρπάξη την τροφή του, κανένα δυστυχισμένο ζωάκι που ξεχάστηκε ξεγνοιαστό σε κάποιο ξέφωτο.

Στα πιο κάτω πάτωματα μένουν άλλοι νοικοήρδες. Να το τρυποκάρυδο που μένει, άς πούμε, στο πέμπτο, ό σπίνος και τ' άηδόνι που μένουν στο δεύτερο, ή κουκουβάγια που μένει στο

πρώτο, ό σκίτσος που μένει στο ισόγειο για να τριγυρνά συχνά στο πρώτο, ή άλεπού, ό λαγός, το άγριοκούνελο που μένουν πάντα στο ισόγειο και στο «υπόγειο. Γιατί ή πολυκατοικία μας έχει και υπόγειο. Έ, λοιπόν, στο υπόγειο μένει ό τυφλόπόντικας που σκάβει τρύπες μέσα στη γή όπου ζή τυλιγμένος στην αδιάδροχη γούνα του κι' όπου βρίσκει εύκολα ρίζες και σάπια φύλλα για να τρφή. Όλοι αυτοί οί κύριοι είναι πολύ άνετα βολεμένοι στις τρύπες τους και δε λένε με κανένα τρόπο ν' αλλάξουν διαμέρισμα.

Έχετε άκούσει τη φράση «ελεύθερος σαν το πουλί»; Πιστεύετε ακόμα πως είναι σωστή; Ένα πουλί δεν μπορεί εύκολα να φύγη από το μέρος όπου ζή. Είπαμε πως μόνον εκεί βρίσκει την τροφή του, κι' εκεί το βοηθούν να ζήσει τα έφώδια που τουχει δώσει ή φύσι. Ο δρυκολάπτης που σκάβει τις φλούδες των δέντρων για ν' άνακαλύψη σκουληκάκια και να φάη, πως θα μπορούσε να ζήσει έξω απ' το δάσος; Και το καμμένο τ' άηδόνι πως θα μπορούσε ν' άντέξει στον άνοιχτο κάμπο όπου φυσούν άσυγκράτητοι οί άνεμοι; Τα πουλιά δεν αλλάζουν κα' τοικίες έκτός άπό μικρά πουλά κα' νε «άποδημητικά» και που αλλάζουν τόπους κατά τις εποχές, όπως ο πελαργός και το χελιδόνι, μα που κι' αυτά ταξιδεύουν από άνα άγκη.

Έναν καιρό ό άνθρωπος ζούσε μέσα στο δάσος. Έβρισκε εκεί καρπούς και κυνήγι που άποτελούσαν την τροφή του. Μπόρεσε όμως να ξεφύγη απ' αυτό. Γιατί έσπασε την αλυσίδα της τροφής, την αλυσίδα των άναγκών. Βρήκε τον τρόπο να σπέρνι, να καλλιεργή, να θερίξη, να συντηρή καρπούς και σπόρους και να τα κρατά φυλαγμένα για τις δύσκολες μέρες. Κατάφερε να φτιάξη ρούχα ζεστά κι αδιαπέραστα από την ύγρασία που μπορεί να τα βάζη και να τα βγάλη όποτε θέλει. Δεν είναι άναγκασμένος νάναι πάντα τυλιγμένος στη γούνα του όπως ή άρκούδα ή ό τυφλόπόντικας. Μπόρεσε ακόμα να χτίση σπίτια, κατοικίες και να μην είναι υποχρεωμένος να ψάχνη για σπηλιές, ή να σκάβη τρύπες στη γή για να προφυλαχτή απ' το κρύο και τη βροχή. Πιο ελεύθερος λοιπόν κι' από τα πουλιά είναι ό άνθρωπος.

Ο φίλος σας ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

Ή μικρή μας έγκυκλοπαιδεία

ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΤΕ ΤΙΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Ή φάλαινα είναι το μεγαλύτερο και το βαρύτερο ζώο που γνώρισε ποτέ ό πλανήτης μας, ακόμα και στήν προ ιστορική του εποχή, τον καιρό δηλαδή που ζούσαν τα μαμούθ, οί δεινόσαυροι και οί βροντόσαυροι. Αυτό το πελώριο κήτος, ή φάλαινα, φτάνει συχνά σε μήκος τα τριάντα μέτρα. Ζυγιάζει καμμία... έκατοστή τόνους, έχει δηλαδή το βάρος που έχουν μαζί... 17 έλέφαντες ή 133 βόδια. Λιγάκι... άλαφριά αυτή ή κυρά φάλαινα, δεν βρίσκετε...

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ποίν γίνη στρατάρχης και βασιλιάς της Νεαπόλεως ό Μυρά — ό περίφημος στρατηγός του Ναπολέοντος — ήταν... πεταλωτής. Κάποτε ένας άυστριακός διπλωμάτης θέλησε να τον πειράξη, θυμίζοντάς του το παλιό του επάγγελμα.

— Ξέρετε ποιά είναι ή διαφορά άναμεταξύ μας; του άπάντησε ό Μυρά. Άν είχατε χρηματίσει και σεις στα νιάτα σας πεταλωτής, και σήμερα άκομα θα πεταλώνατε όλογο!

ΡΟΛΟ.Ι. — ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Στο περασμένο φύλλο σας μιλήσαμε για τον χαμαιλέοντα. Σήμερα σας παρουσιάζουμε τό... ρολοί του. Και για να ξεηγήσουμε, υπάρχει στο Μεξικό ένα παράξενο λουλούδι, που δείχνει με άπόλυτη ακρίβεια την ώρα, ανάλογα με τα διάφορα χρώματα που παίρνει κατά τη διάρκεια του εικοσιτετράωρου. Έτσι, με την άνατολή του ήλιου, το ιδιόμορφο αυτό λουλούδι είναι όλόλευκο. Μόλις ό ήλιος άναβαίνει στον ορίζοντα, τα πέταλλά του παίρνουν μία

ρόδινη χροιά. Όταν ό ήλιος μεσουρανή το λουλούδι — ρολοί γίνεται κατακόκκινο. Στις τρεις το άπόγευμα, γίνεται βιολετί και το δελιινό, μπλε σκούρο. Όταν τέλος νυχτώνη, ξαναπαίρνει το λευκό του χρώμα που συνεχίζει τον κύκλο αυτόν των μεταμορφώσεων του έως ότου μαραθή.

ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

Όταν μαζεύετε στα χωράφια άνεμώνες, παπαρούνες, δεν θα πήγε, βέβαια, ποτέ ό νούς σας στους Σταυροφόρους, που έζησαν εδώ και όχτακόσια χρόνια. Και όμως οί σιδηρόφρακτοι ίππότες της εποχής των σταυροφοριών είναι εκείνοι που κουβάλησαν στην Εύρώπη τους σπόρους από τα... έξωτικά αυτά λουλούδια της Άνατολής. Γιατί έξωτικά λουλούδια λογαριάζονταν στον καιρό τους οί παπαρούνες. Οί Σταυροφόροι μάλευαν τότε τους σπόρους αυτών των λουλουδιών και τους έφεραν από την Άνατολή στην Εύρώπη. Κατόπιν αυτού, έλπιζαν να μην περιφρονήτε και ποδοπατάτε την ταπεινή παπαρούνα που πλημμυρίζει την έλληνική γή. Σκεφθήτε πως πριν από όχτακόσια χρόνια ήταν ένα σπάνιο και πανάκριβο λουλούδι!

ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Έχουν αυτιά τα έντομα; Θα σας φανή παράξενο, αλλά φαίνεται να έχουν. Υπάρχουν έντομα που ή άκοή τους είναι πιο δυνατή από τη δική μας. Το πιο ευαίσθητο άνθρωπο αυτιά δεν μπορεί να κνή περισσότερους από 20.000 παλμούς το δευτερόλεπτο. Ση ίδιο χρονικό διάστημα ένα δευτερολέπτο το αυτί του γρύλλου έσπερνάει τους 45.000 παλμούς. Και υπάρχουν άκομη έντομα που άκούη ήχους, που το άνθρώπινο αυτί είναι άδύνατο να τους συλλάβη. Κατά κάποια θεωρία μάλιστα, αυτά τα ταπεινά ζωάκια, που τα θεωρούμε κοινά και άλαφα, γεμίζουν την άτιμόσφαιρα από... τις φωνές και τα μηνύματα που έξαπολύουν στο διάστημα.

Το δέκτισό μας

ΠΙΝ άπάντησω σε κάθε έναν χωριστά, θάθελα

να έλεγα δυό λόγια σε όλους. Είναι πάρα πολλά τα σκίτσα που έχετε στείλει και θα πρέπει να κάνετε λιγάκι ύπομονη, ως πού να ήτε και το δικό σας δημοσιευμένο. Δεν υπάρχει χώρος παρά για ένα κάθε έβδομάδα. Λοιπόν μην σας άνησυχεί αν δεν βλέπετε σ' αυτό το δικό σας. Σε λίγες έβδομάδες θα έρθη και ή δική σας ή σειρά. Σήμερα, όπως βλέπετε, έχουμε δημοσιεύσει ένα σκίτσάκι της Άκριβης Βρυώνη. Άλλα άς αρχίσουμε λοιπόν την κουδέντα μας με αυτήν.

ΑΚΡΙΒΗ ΒΡΥΩΝΗ, Άθηναι: Παρ' όλο που μου άρεσε πολύ και το χρωματιστό σου σκίτσάκι «Ιάπωνες» προτίμησα να σου δημοσιεύσω τη «μαθήτριά» γιατί νομίζω πως είναι πιο άληθινό. Οί «Ιάπωνες» έχουν πολύ λεπτότητα στο χρώμα και στη γραμμή, αλλά νομίζω πως κάπου το είδες. Σ' ευχαριστώ για το καλό σου το γράμμα και χαίρομαι που ζωγραφίζεις κάθε μέρα. Θέλω να μου στείλεις περισσότερα, και γράψε μου ότι άπορίες έχεις γύρω απ' τη ζωγραφική. Με χαίρει να σου άπάντησω.

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΚΑΡΑΚΑΛΟΝ, Άθηναι: Σ' ευχαριστώ, και με κολακεύεις που γράφεις πως τη στήλη μου την βρίσκεις μία από τις καλύτερες του περιοδικού. Δεν θα δημοσιεύονται μονάχα τα καλύτερα, αλλά και όσα έχουν ενδιαφέρον.

Έχεις δικιο στις παρατηρήσεις σου. Το σκίτσο σου «Ο Ναυαγός ή ό κατάδικος» είναι έξαιρετικό και θα το δημοσιεύω αν ήταν με σινική μελάνη. Έπειδή είναι φιλοδουλεμένο δεν το πατώ εγώ από πάνω, και έλπίζω έσύ να μου στείλεις άλλο καμμένο με σινική. Γράψε μου αν το θέλεις πίσω να στείλω άμέσως ταχυδρομικά. Με πολυ χαρά βλέπω πως είσαι μαθήτης στο σχολείο απ' όπου άπεφοίτησας.

Κ. ΝΙΑΡΧΟΝ, Άθήναι: Πήρα τα σχέδιά σου και κρατώ τον «Μάγειρο». Θα πάρη σειρά για τα έπόμενα φύλλα.

ΑΝΔΡΕΑ ΦΡΕΡΗΝ, Άθηναι: Σ' ευχαριστώ για το γράμμα σου και τις καλές σου εύχές. Πήρα τα τρία σκίτσα σου. Τα βρήκα πολύ συμπαθητικά, χρειάζεται μόνο να δουλέψης περισσότερο και στείλε μου άργότερα και άλλα.

Μαθήτριά Σκίτσο Άκριβης Βρυώνη

Άλλα, για να διαλέξω, για δημοσίευση. **ΣΤΕΛΛΑ Φ. ΠΡΑΣΙΝΗ,** Καβάλα: Πήρα τα 4 σκίτσα και το συμπαθητικό σου γράμμα. Το σκίτσο «Η γειτονιά μου» είναι καλύτερο. Έπίσης ή «Στα μύα» χαριτωμένη. Τα άλλα δυό πολύ γραμμικά και όχι καταλλήλα για ό,τι θέλω. Μην με νευριόζεσαι χαράκα. Χαλάει την φαντασία σου και δεν την αφήνει ελεύθερη. Στείλε μου κάτι σαν το σκίτσο σου «Η Γειτονιά».

ΚΥΠΡΙΟΝ: Πήρα το σκίτσο σου «ό Καθηγητής». Κάτι θέλει στα μάτια για να πάρη πιο έκφραση. Ξανακάντο ή στείλε μου κανένα άλλο. Σ' ευχαριστώ για το γράμμα σου.

ΕΠΑΜΕΙΝ. ΔΙΝΑΡΔΑΚΗΝ, Κρήτη: Σ' ευχαριστώ για τα καλά κεντικά σου λόγια. Πήρα τα σκίτσα σου. Βρίσκω πως τα περισσότερα είναι αντιγραφμένα. Μόνο ό «Φωτογράφος» νομίζω πως είναι πιο δικό σου. Στείλε σαν κι αυτό κι άλλα. Για χαρά ΜΙΝΩΣ.

Το εικονογραφημένο παραμύδι

— Ποιό μαύρο δράκο παιδί μου; Έμένα, ο μπέμπερ μου είναι δώ. Τον βρήκα κάτω απ' το κρεβάτι. Μου κρύφτηκε για να γελάσει. Πού το βρήκες όμως αυτό το παιδί; Άστο κάτω! Δεν βλέπεις πως σπαράζει απ' το κλάμα;

Δεν πρόφτασε να συνέλθω ο Μιχαλάκης κι άκουσε πίσω του φωνές να λένε:

— Πιάστε τον! Αυτός μας άρπαξε το παιδί, αυτός!

Κρύος ιδρώτας τον έλουσε. Είδε νάρχωνται καταπάνω του ένας κύριος και μία κυρία και να τον δείχνουν απειλητικά. Τώρα κατάλαβε πως είχε άρπαξει ένα ξένο παιδί που έπαιζε ήσυχα στον λόφο.

Χωρίς να χάσει καιρό, άφησε χάρη τον μικρό και το βάσει στα πόδια, μαζί με τον Κουδούνη. Πως την γλύτωσε ούτε ξέρει. Παρά τρία να τον πάρουνε αυτόν για... μαύρο δράκο.

Μά, πάλι, δεν έβαλε μυαλό. Τό άλλο πρωί, όταν ξύπνησε ο Μιχαλάκης από την τελευταία του λαχτάρα, ένοιωσε μία φαγούρα στην πλάτη.

— Σήμερα θα άνδραγα; θήσω, βεβαίως τον εαυτό του, ίσως γιατί δεν είχε ακούσει ποτέ πως η φαγούρα στην πλάτη σημαίνει τ' ο λιγότερο ψυχρούς.

Ας μην είμαστε, όμως, προληπτικοί. Ο Μιχαλάκης περίμενε δόλοκληρη την ημέρα να του δοθεί η μεγάλη ευκαιρία να γίνη και αυτός ένα «παλληκάρσι», σαν αυτά που διάβαζε στις φοβερές εικονογραφημένες φυλλάδες. Και η ευκαιρία ήρθε. Ίδού...

Μόλις είχε σκοτεινιάσει— χειμώνας βλέπεις και νυχτώνει νωρίς — και ο Μιχαλάκης γύριζε σπίτι του απογοητευμένος που πήγαινε χαμένη η πρωινή του... φαγούρα, χωρίς να άνδραγαθήσει. Πλάι του τον ακολουθούσε ο άχαρις Κουδούνης κι έτοιμαζόταν να πη στον φίλο του καληνύχτα. Αυτός ήταν πολύ

Ντέτεκτιβ με τα όλα του!

ευχαριστημένος γιατί τελείωνε η μέρα ήσυχα και ειρηνικά...

Εαφνικά, όμως, τον πιάνει ο Μιχαλάκης από τον ώμο και τον τραντάζει.

— Κουδούνη.

— Τ' είναι;

— Κοίτα εκεί! Ένας άνθρωπος σκορφαλώνει πάνω στο ανοιχτό παράθυρο εκείνου του σπιτιού. Νά, πηδάει

μέσα τώρα. Βλέπεις;... Τον πιάσαμε τον κλέφτη!

Στ' αλήθεια, κάποιος πήδησε από το δρόμο, μέσα στο πρώτο πάτωμα του σπιτιού που έδειχνε ο Μιχαλάκης. Κι άλλες φορές είχε αναστατωθεί ή γειτονά από έναν κλέφτη, έτρεξε ή άστυνομία και τον έπιασε. Φαίνεται ότι αυτός θα ή αν κα

νένας δεύτερος συνάδελφος του πρώτου.

Αμ' φιλαράκο, στάθηκες άτυχος.

— Ο Μιχαλάκης σαν τον είδε, μόνο που δεν έβαλε τις φωνές από τη χαρά του!

— Τρέχα, Κουδούνη!

— Πού;

— Να τόν... πιάσουμε!

— Είσαι στα καλά σου;

Και αν μας δώση καμιά;

— Λες να... προλάβω;

— Γιατί να μην προλάβω, Μιχαλάκη; Μπορούμε να θάμνασμε. Χάλα! Θα μας βαρέσει μια και άντε να τον πιάσης. Έγω να σου πω, δεν άντεχω στις καρπαζίες. Έχω μεγάλο κεφάλι και τσούζου-νε!

Οί φόβοι του Κουδούνη έκαναν τον φίλο μας να σκεφτή καλύτερα. Κι έβαλε μπροστά ένα σχέδιο. Θάπρεχε ο Κουδούνης να βοηθήσει ο Μιχαλάκης να βρήκε ο στυφύλακα, ο ίδιος θα έβγαζε τον πόδι όλη τη γειτονία, και μόλις θα πήδαγε ο κλέφτης να φύγει, θα τον έπιασαν στα πράσα.

Έτσι κι έγινε. Σε λίγο άρχισε ο Μιχαλάκης να χτυπά όλα τα κουδούνια και να καλή τον κόσμο να βγή έξω να πιάσει έναν κλέφτη. Άλλοι νόμιζαν πως έπαιζε και του έκλειναν την πόρτα και άλλοι δεν του έδιναν σημασία, γιατί τον ήξεραν από άλλες φορές. Δυό-τρεις γυναίκες φοβήθηκαν και άμπαρώθηκαν μέσα στα σπύτια τους. Μόνο ο Άντρικος, το πειραχτήρι, βγήκε στο δρόμο από περιέργεια να δει αν ο Μιχαλάκης θα την πάθαινε και πάλι.

— Κλέφτης, Μιχαλάκη; ρώτησε.

— Νάι. Και θα τον συλλάβω!

— Τον είδες με τα μάτια σου, Μιχαλάκη;

— Περίμενε και θα τον δεις και σού!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια

Σκωτσέζικη τσιγκουνιά

Ο Σκωτσέζος Μάκ Ντόνολαν αποφασίζει να αγοράσει ένα αυτοκίνητο. Έπειτα από πολλούς διασταγμούς καταλήγει σε μία άραία Σεβρολέτ.

— Για πέστε μου, ρωτάει τον πωλητή, τι κατανάλωση έχει το άμάξι αυτό;

— Έλάχιστη, κύριε, απαντάει ο πωλητής, ούτε ένα κουτάλι μπενζίνη την ώρα.

— Κουτάλι της σούπας, ή του γλυκού;

Κυνηγός με το στανιό!..

ΤΟΥ ZERMAIN PERRIN

— Ε Ν τάξει Έμιλ! Τι συμβαίνει; Μήπως μας έπεσε το λαχείο!

— Ού, τί πεζός που είσαι καυμένος! Ή φαντασία σου δεν πετάει σ' άνωτερα στρώματα. Άκου λοιπόν, κι αν μπορείς μη με θαυμάσεις: Την Κυριακή είσαι καλεσμέ-

νος για κυνήγι στον πύργο των Λατούρ...

Ο Έμιλ Μπλανσέ έμεινε σαν κεραυνόπληκτος.

— Έγώ, καλεσμένος για κυνήγι; τραύισε. Μά δεν έχω πιάσει ποτέ όπλο στη ζωή μου. Στο στρατό ήμουον βοηθητικός καθώς ξέρεις.

— Τέλος πάντων δεν έννοεις να με καταλάβεις... Τι σημασία έχει αν δεν ξέρεις από όπλο. Έμιας μας ενδιαφέρουν οι κοινωνικές σχέσεις. Μια πρόσκληση στον πύργο των Λατούρ είναι ένα εισιτήριο για την άριστοκρατία...

— Μά δεν είμαι κυνηγός... — Έγώ τούς είπα πως είσαι περίφημος, και πως κυνήγησες λιοντάρια, πάνθηρες και ρινόκερους στην Αφρική... Μήπως θα πάνε στην Αφρική να ρωτήσουν αν είναι αλήθεια; Με λίγη προσπάθεια θα τα καταφέρεις...

— Όταν σου μιλάνε για κυνήγια, κάνε πως τους καταλαβαίνεις, κι όταν σε ρωτάνε τίποτα, δίνε άδριστες άπαντήσεις. Το πάν είναι ν' άρχισης να σχετίζεσαι με την άριστοκρατία. Και, στον πύργο των Λατούρ, αυτή την ώρα να βρισκόταν σε κανένα κινηματογράφο...

Στηνεί το αὐτί του άνήσυχος: τού φαίνεται πως οί κραιγές ακούγονται τώρα πάλι δυνατές, πως η παγάννα πλησιάζει. Εαφνικά, θυμάται μια φράση, που τού είχε εκείνος ο κυνηγός, πριν από λίγη ώρα:

— Φαίνεται πως υπάρχει χοντρό κυνήγι...

Τί ήθελε να πη, άραγε, μ' αυτό; Ήταν επικίνδυνος; Και μόνο ή σκέψη αυτή τον έκανε να νοιώσει τα πόδια του να τρικλίζουν. Τόν έπιασε εαφνικά, ένας άποτομος πόνο στην κοιλιά...

Με τα μάτια γουρλωμένα ο κ. Μπλανσέ κοιτάζει δεξιά κι άριστερα. Κανέναν δεν φαίνεται, κανέναν δεν τον βλέπει. Βρίσκεται πίσω από ένα πυκνό θάμνο, άναμεσα στις φτέρες.

Άσπνεί το όπλο του κατά γης, πέφτει στα γόνατα και κάνει το σταυρό του. Θεέ μου! Άς ήταν να περάσει πιά ή ώρα... Και αυτή ή κοιλιά τώρα βρέθηκε να τον πιάνει! Πού να καταφύγει; Ντεπόταν μη τον δη κανέναν άλλος κυνηγός... Εαφνικά άκούει ένα βαρύ κλάπισμο να πλησιάζει προς το μέρος του. Τραλλός από το φόβο του, χωρίς να σκεφθή άπάνω, σκύβει κι άρπάξει το όπλο του. Τα δάχτυλά του, που τρέμουν, σπώνουν ασπασμοδικά τη σκανδάλη.

— Άκούγεται ένας θρόνός, τόσο άποτομος, τόσο δυνατός, άστε ο κ. Μπλανσέ κλείνει τα μάτια, παρατάει το όπλο και πιάει... — Ά δὲ χέριά την πίεσε... — Ά δὲ χέριά την πίεσε...

— Ο Έμιλ, κατασχυρισμένος, δεν ήξερε τί ν' άπαντήσει. — Θέλετε, μήπως, να σας δώσω από το δικό μου; — Όχι, όχι, βιάστηκε ο κ. Μπλανσέ ν' άπαντήσει, που δεν ήξερε αν έπρόκειτο για τίποτα χατίρι ή κάτι άλλο...

— Επειτα, βλέποντας το πα-

ραξενάμενο ύφος που πήρε ο συνομιλητής του, θυμήθηκε τις συστάσεις της γυναίκας του και πρόσθεσε:

— Έχω τη δική μου μέθοδο έγώ.

Φτάνοντας στο δάσος σκόρπισαν. Έδειξαν στον κ. Μπλανσέ τη θέση, όπου έπρεπε να φυλάξη καρτέρι. Σε δεκα πέντε μέτρων άπόσταση, δεξιά κι άριστερα, φύλαγαν άλλοι κυνηγοί. Άκούστηκε μια σάλπιγγα. Το κυνήγι άρχισε...

Ο κ. Μπλανσέ γέμισε το τουφέκι του. Ήταν το μόνο που ήξερε να κάνει κάπως της προκοπής, γιατί το είχε έπαναλάβει τουλάχιστον είκοσι φορές στο σπύτι του.

Άλλ' ήταν τόσο συγκινημένος ώστε με πολύ κόπο κατάρθεσε να βάλει το φυσίγγιο στη θέση του. Είχε ιδρώσει άπό την άγωνία του, και θα νόμιζε κανείς πως μόλις βγήκε από το μπάνιο.

Από μακριά, άκούστηκαν οί κραιγές των ύπηρετών του πύργου: που έκαναν παγάννα. Ευχαρίστως θάδινε τη μισή του περιουσία, αυτή την ώρα να βρισκόταν σε κανένα κινηματογράφο...

Στηνεί το αὐτί του άνήσυχος: τού φαίνεται πως οί κραιγές ακούγονται τώρα πάλι δυνατές, πως η παγάννα πλησιάζει. Εαφνικά, θυμάται μια φράση, που τού είχε εκείνος ο κυνηγός, πριν από λίγη ώρα:

— Φαίνεται πως υπάρχει χοντρό κυνήγι...

Τί ήθελε να πη, άραγε, μ' αυτό; Ήταν επικίνδυνος; Και μόνο ή σκέψη αυτή τον έκανε να νοιώσει τα πόδια του να τρικλίζουν. Τόν έπιασε εαφνικά, ένας άποτομος πόνο στην κοιλιά...

Με τα μάτια γουρλωμένα ο κ. Μπλανσέ κοιτάζει δεξιά κι άριστερα. Κανέναν δεν φαίνεται, κανέναν δεν τον βλέπει. Βρίσκεται πίσω από ένα πυκνό θάμνο, άναμεσα στις φτέρες.

Άσπνεί το όπλο του κατά γης, πέφτει στα γόνατα και κάνει το σταυρό του. Θεέ μου! Άς ήταν να περάσει πιά ή ώρα... Και αυτή ή κοιλιά τώρα βρέθηκε να τον πιάνει! Πού να καταφύγει; Ντεπόταν μη τον δη κανέναν άλλος κυνηγός... Εαφνικά άκούει ένα βαρύ κλάπισμο να πλησιάζει προς το μέρος του. Τραλλός από το φόβο του, χωρίς να σκεφθή άπάνω, σκύβει κι άρπάξει το όπλο του. Τα δάχτυλά του, που τρέμουν, σπώνουν ασπασμοδικά τη σκανδάλη.

— Άκούγεται ένας θρόνός, τόσο άποτομος, τόσο δυνατός, άστε ο κ. Μπλανσέ κλείνει τα μάτια, παρατάει το όπλο και πιάει... — Ά δὲ χέριά την πίεσε... — Ά δὲ χέριά την πίεσε...

— Ο Έμιλ, κατασχυρισμένος, δεν ήξερε τί ν' άπαντήσει. — Θέλετε, μήπως, να σας δώσω από το δικό μου; — Όχι, όχι, βιάστηκε ο κ. Μπλανσέ ν' άπαντήσει, που δεν ήξερε αν έπρόκειτο για τίποτα χατίρι ή κάτι άλλο...

— Επειτα, βλέποντας το πα-

Ἡ Θυσιὰ τῆς Σειρήνας

γαν διάπλστα τὸ στόμα τους ἀπὸ θαυμασμό.
Πάνω στὰ μεγάλα πλοία πὺ διασχίζουν τὸν ὠκεανό, οἱ ναυτικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἀκούσουν τὴν ἀγγελικὴ μελωδία. Ἡ μικρὴ σειρήνα εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τοὺς μετέφερε μὲ τὸ τραγούδι τῆς σὲ ὄνειρεμένους κόσμους καὶ ὅτι τοὺς παρηγοροῦσε γιὰ τὴ μοναξιὰ τους. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι ὀνειροπλάντας κινδύνευαν νὰ χάσουν τὸ δρόμο τους.

ΣΗΜΕΡΑ, διέταξε ὁ Ποσειδὼν τὴ μικρὴ Νεραΐδα, σήμερα θὰ ξαναβάψης τοὺς βράχους ροῦ καὶ θὰ ρίξης μερικὲς χρυσὲς ἀνταύγειες στὰ ψάρια.
Ἐκείνη ὅμως προτίμησε νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα τῆς τραγουδώντας.
"Ὅλα ἄλλαξαν ὅψι μάλις ἀκούγονταν ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῆς τραγουδώντας.
Τὰ περίεργα λουλούδια πὺ φυτρώνουν μόνον στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ἔνοιγον τὰ πέταλά τους καὶ τὰ ψάρια συνώδευαν τὸ τραγούδι τῆς.
"Ὅσα γιὰ τὰ στρεΐδια, ἄνοι-

Τὶς περισσότερες φορές ὁ Ποσειδὼν δὲν ἐξεῖαζε πολὺ προσεκτικὰ τὰ χρώματα τῶν βράχων καὶ τῶν ψαριῶν. Ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα θέλησε νὰ ἐλέγξῃ ἂν οἱ διαταγὲς τοῦ εἶχαν ἐκτελεσθῇ. Ὅταν εἶδε ὅτι ἡ μικρὴ Νεραΐδα δὲν εἶχε καθόλου ἀπασχοληθῇ μὲ τὶς δουλειὲς πὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει ἐθύμωσε ὑπερβολικὰ. Οἱ θυμοὶ τοῦ προκαλοῦσαν πάντο τρομερὴ θαλασσοταραχὴ. Οἱ φωνὲς τοῦ, οἱ κινήσεις τῆς γενειάδας τοῦ καὶ τὸ ἀνασήκωμα τῶν φρυδιῶν τοῦ σήκωναι πελώρια κύματα πὺ ἔφταναν ὡς τὰ κατάρτια τῶν πλοίων.
"Ὅσα καράβια δρέθηκαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ πέλαγος, διίστηκαν νὰ γυρίσουν στὰ λιμάνια τους... ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα... Οἱ ναυτικοὶ τοῦ εἶχαν τόσο ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὸ τραγούδι τῆς μικρῆς Νεραΐδας, ὥστε δὲν πρόφτασαν νὰ γλυ-

τώσουν ἀπὸ τὰ κύματα. Ἀνίσχυροι μὲροι στὴν τρομερὴ θαλασσοταραχὴ, παρακολοῦθοῦσαν τὰ κατάρτια τοῦ πλοίου νὰ γκρεμίζονται, τὰ πανιά τοῦ νὰ ξεσχίζονται σὲ κομμάτια καὶ τὸ κατὰστρωμά τοῦ νὰ γεμίζει νερά. Τὸ μόνον πὺ τοὺς ἀπόμεινε ἦταν ἡ προτευχή.

Ἀναστατωμένη ἡ μικρὴ Νεραΐδα δὲν ἤξερε πὺς νὰ τοὺς σώσῃ. Ἐμφανικὰ θυμήθηκε τὸ θρυλικὸ παλατάκι πὺ ἦταν ἄγνωστο στοὺς ἀνθρώπους. Φτιαγμένο ἀπὸ κογχύλια ὀρθωνόταν μεγαλόπρεπο σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ βράχια τοῦ βυθοῦ. Ὁ Ποσειδὼν τὸ εἶχε φτιάξει γιὰ νὰ ἀναπαύεται κάπου κάπου. Αὐτὸ ὅμως γινόταν τόσο σπάνια ἀπὸ τὸν ἀεικίνητο Ποσειδῶνα, ὥστε τὸ παλατάκι ἦταν σχεδὸν πάντα ἀκατοίκητο. Ἄν οἱ ναυτικοὶ κατάρθωναν νὰ ἀράξουν πάνω τοῦ, θὰ μπορούσαν νὰ σωθοῦν.

Διασχίζοντας τὰ κύματα ἡ Νεραΐδα, πλησίασε στὸ πλοῖο καὶ προσπάθησε νὰ δώσῃ στοὺς ναυτικούς νὰ καταλάβουν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Πὺς ἦταν δυνατόν νὰ μὴ ὑπακούσουν στὸ γλυκὸ αὐτὸ κορίτσι πὺ τοὺς μάγευε μὲ τὸ τραγούδι τῆς;

Τὸ μισογκρεμισμένο πλοῖο ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πὺ ὑποδείκνυε ἡ Νεραΐδα. Οἱ ναυτικοὶ ἀντικρύζοντας τὸ παλατάκι, εἶχαν κιόλας ἀρχίσει νὰ ἐλπίζουν ὅτι σώθηκαν. Ἐμφανικὰ ἕνα κοπάδι πελώρια ψάρια ἐμφανίσθηκε μπρὸς τὴν μικρὴ Νεραΐδα.

— Ἐχεῖς τὸ κλειδί; τὴ ρώτησαν.
— Ποῖο κλειδί; Τί νὰ τὸ κάνω τὸ κλειδί ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πόρτα, τοὺς ἀπάντησε.
— Ὑπάρχει ἡ δὲν ὑπάρχει πόρτα, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κοπαδιοῦ μὲ ὕφος αὐστηρό, εἴμεν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούσωμε στὶς διαταγὲς τοῦ Ποσειδῶνα. Ὅποιος πλησίασῃ στὸ παλατάκι χωρὶς κλειδί θὰ ᾖ καταδροχθίσωμε.

Ὅταν βέβαια ἀπαρτίαν νὰ γλυτώσῃ τοὺς ναυτικούς ἀπὸ τὴν μενία τῶν κυμάτων γιὰ τὰ τοὺς ρίξῃ στὸ στόμα τῶν ψαριῶν.

— Ποῖα ἔχει τὸ κλειδί; ρώτησε.

— Ὁ Ποσειδὼν.
— Ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ τὴ δώσῃ, εἶπε ἡ μικρὴ ἀπελπισμένη.
Ἐπρεπε ὅμως κατὶ νὰ κάνῃ. Τρέμοντας σύγκορμη, παρουσιάσθηκε μπρὸς τὸ θεὸ τῆς θάλασσας γιὰ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὴν παράκλησί τῆς.
— Ἡ φωνὴ σου εἶναι καταραμένη, τῆς ἀπάντησε θυμωμένος, ἀφοῦ οἱ ἀνθρώποι ἄμα τὴν ἀκούσουν χάνουν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὴν σελίδα 22.

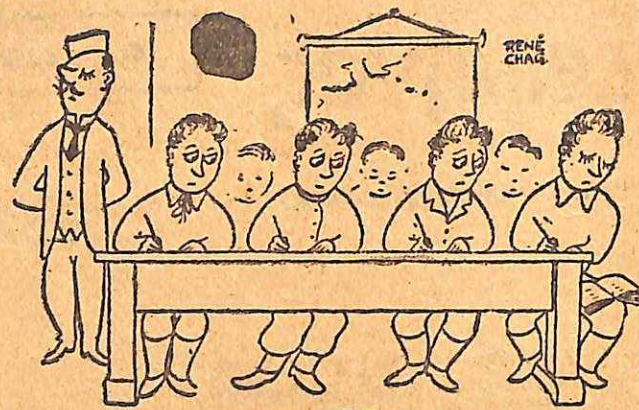

Σύμφωνοι: Ἐλπίζω πὺς
αὐτὸ θὰ σὰς διακεδῶνῃ πολυ-
καὶ θὰ σὰς μορφώῃ, χωρὶς
καθόλου νὰ σὰς κουράζῃ! Τὰ
δὲ Διαπλάστουλα, ποὺ μ' ἐ-
δόθησαν νὰ φθάσω ὡς ἐδῶ,
θὰ τὰ κρατήσω κοντὰ μου νὰ
μὲ βοηθοῦν καὶ νὰ μοῦ διαδι-
δάσκουν τίς ἐπιθυμίες σὰς σχε-
τικὰ μὲ τὰ θέματα αὐτῆς τῆς
στήλης. Ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχε-
τ' ἀντίρρηση. Νὰ σὰς τὰ γνω-
ρίσω: εἶναι τέσσερα: Ὁ Γιαν-
νάκης, ἡ Μαρούλα, ὁ Τάκης
καὶ ἡ Φωτούλα. Καλὰ παιδιό-
δλοι τοὺς ἄλλὰ μποροῦν νὰ
γίνουσι καὶ καλύτερα. Καθε-
νας τὸν κρύβει μέσα του
πολλὰ προτερήματα, μὰ δυσ-
τυχῶς ἢ ἐλαττώματα. Ἐπει-
ὸν τὰ τοὺς βοηθήσουμε ν' ἀν-
τὶς αὐτὰ πρῶτα καὶ νὰ ἐξαλει-
ψοῦν τὰ δεινότερα. Καὶ ἀνὰ κά-
νονε λόγο γιὰ ἐλαττώματα
συνομιλικῶν σὰς, σὰς πέρασ-
ῇ σκέψι· νὰ κοιτάξετε ἡμίση-
τε καὶ καὶ σέις τὰ δικά σας.
Γιὰ προσέξτε τὸν ἐαυτοῦ
σας ἢ μάλλον, παρακολουθεῖ-
στε τον στὴν ἡμέρησιὰ πορεί-
ας του. Μένετε εὐχαριστημέν-
οι.

Στέλνω σ' όλους σας τὴν εὐ-
χή μου καὶ σὰς φιλω μ' ἀ-
γάπη

ΣΧΟΛΗ ΜΠΑΛΛΕΤΟΥ
М о р і а н о в а
 ΚΟΡΗ ΜΟΡΙΑΝΩΒ

Ἑγγραφαὶ καὶ πληροφορίες καθ' ἑκάστην Μιλτιάδου 18. — Τηλ. 27.177

Διαγωνισμός στο σχολειό

ΚΥΝΗΓΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!..

— Νά... ψιθύρισε με κόπο.

— Αὐτὸ εἶναι καταπληκτικὸ! Πῶς τὸ πετύχατε;
— Ἐχω... τὴ μέθοδό μου!,
ψιθύρισε ὁ κ. Μπλανσέ, θυμου-
μενος τὴ συστάσις τῆς γυ-
ναίκας του, Ἐσφίδια, ζέρετε,
τὴν κοιλιά μου, ἔπιασα τὸ ὄ-
πλο... καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο!
Ζ. ΠΕΡΡΕΝ

ΕΝΑ ΦΟΒΕΡΟ ΛΑΘΟΣ

... 'Εκείνο τὸ ἄθλιο τὸ
γκαρσόνι εἶχε κάνει λάθος
καὶ ἀντὶ νὰ ξυπνήσῃ ἐμένα
εἶχε ξυπνήσῃ τὸν συνταγμα-
τάρχη.

ΔΟΚΤΩΡ ΔΟΞ

Εὐθυμο διήγημα τοῦ πα-
τρός τῆς «Διαπλάσεως»

XIONIA

Ἡ ἱστορία μιᾶς ὑπερφυσικῆς γῆρας

Τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Και να που μιὰ μέρα την Έχασε κι άλλες! "Όλο τὸ σπῖτι ἀναστατώθηκε, ἀλλὰ ἡσυχασαν ἀπὸ τὴν ξεναθέρηκαν. Ήταν ἐκπληκτικὴ ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ποὺ ἐβόλεπε γύρω της...

Ἄμ' ἡ ἄλλη τις εὐγενεία κ' ἡ αὐταπαρνήσι; Το βάλαμε το φαί της κι ἄρχισε να τρώει. Καμιά ἀπὸ τίς γάτες τοῦ κάτω πατώματος τυχάνε κεῖ καὶ πλησιάει το πιάτο γιὰ νὰ φάη κι αὐτή. Ἀμέσως ἡ Χιονία παραερίει, τραβιόταν ἀφίνοντας τὴν ἄλλη γάτα νὰ φάη ὅσο θέλει! Σὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ ζῶα κάνουν το μεγαλύτερο καυγά. Ἡ Χιονία τραβιόταν, Ἀπὸ δειλία τάχα. Κάθε ἄλλο! Ἦταν τόσο γενναία. Εἶδαμε τὴ μεγάλο ποντίκι εἶχε πιάσει ἡ μικρούλα. Κι ὅταν καμιά γάτα τὴς γειτονιάς τυχάνε νὰ μῆνὴ το στίπει ἀπὸ τὴν τάρταρα, ἡ μικρούλα αὐτὴ γινόταν θερίο, φούντωνε, τὴν κυνηγοῦσε καὶ τὴν ἔτρεπε σὲ ἄτακτο φυγῇ, ὅσο

μεγάλη κι άγρια κι άν ήταν.
 "Όστε όχι από δειλία, παρ' όπο έυγένεια και καλήσυνή παραχώρουσε τό φάι της σέ μία επένδυά της. Καμμία όμως δέν έκανε τό ίδιο όταν ή Χιονία βρισκόταν στην κουζίνα, πο έτραγαν οί άλλες γάτες γκριζοβάζοντας, γαυλιζοντας και σκουπώντας ή μία την άλλη. "Έ, αυτές δέν ήταν κοιτεσίνες...

Φθινόπωρο ήταν όταν η Χρονία ήλθε στο σπίτι μας. Δέν έκανε ακόμα τόσο κρύο και οι σούπερ ήταν σιδεστές. Πριν από μας, όμως, η γατίτσα είχε άσχοιας να κρώνη. Άποχτούσε τὰ ζεστά, εαπλωτότα στον ήλιο κι ήθελε να κατεβαίνει στην κουζίνα και να κάθεται πάνω στο τλάκι. Καμιά φορά γινόταν και στην κορβουνοθήκη, κάτω απ' το φουρνέλλο, και μὰς έρχοι μαιρίσιμη. Τη μεγαλύτερη δυνατό και τὴ βουρτσίζαμε δυνατά-δυνατά. Γι' αυτό είχε καταλάβει πὸς δὲν το θέλαμε και τὸ έκανε σπάνια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
— Ἡ συνέχεια —

Εὐδυμη ἱστοριούλα

ΕΝΑ ΣΚΥΛΙ ΜΕΝΤΙΟΥΜ...

— Ἄ! φώναξε θριαμβευτικά ὁ κύριος τοῦ σκουλοῦ. Τώρα ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα.

ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ

ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

5ον.

Γιατί το μενούετο κατέληξε σε πηδηχτό; Γιατί, όπως στο θέατρο, τα κεριά φώτιζαν με μια ασυνήθιστη λάμψη; Τι είδους ηλεκτρικό ρεύμα πλημμύρισε την κατατόλιση αίθουσα; Πώς έγινε και τα ζευγάρια σφίχθηκαν και μερικοί χορευτές σχεδίασαν μοναχοί τους τολμηρές και πρωτότυπες φιγούρες;

«Αλλοίμονο! Ποιος Οιδίπους θα μπορούσε να μάς λύση τ' αεδιάλυτα αυτά αίνιγματα; Ο άστυνόμε Πασσώ, που βρισκόταν εκεί, έβλεπε τη θύελλα ναρχεται, μά δεν μπορούσε να την σταματήσει, δεν μπορούσε να την αποφυγή και καταλάβαινε σαν ένα μεθύσι ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Σαν μια φλόγα να τον έκαιγε και να τον έλυσε. Πολλές φορές τον είδαν να πέφτει σαν λιμασμένος στα ζαχαρωτά και ν' αδειάζει τους δίσκους σαν να είχε να φάει απ' τις προηγούμενες δημαρχιακές εκλογές!

Στο διάστημα αυτό ο χορός έλο και ζωήρεε. Ένας αδιάκοπος ψήθρος, σαν υπόκωφο βουητό, έφευγε απ' όλα τα στήθη. Χόρευαν, χόρευαν αληθινά. Τα πόδια κινούνταν μ' ένα ρυθμό που έλο γρηγόρευε, κα κορμιά στριφογυρίζαν, τα ποσώπα κοκκινίζουν σαν μορφές Σειληνών. Τα μάτια λάμπανε σαν αναμμένα κάρβουνα. Η γενική έξωση είχε φτάσει στον ανώτερο βαθμό.

Και όταν η ορχήστρα άρχισε το βάλε του φρεύσοντας, όταν αυτό το τόσο γερομανικό και τόσο μεγαλόπρεπο βάλε άνηψε κάτω από τους άστραφτερους πολυελαίους, α, δεν ήταν πια βάλε, μα ένα ξέφρενο στροβίλισμα, ένα ιλιγγιακό στριφογύρισμα, ένα σβούρισμα που θάπρεπε να το διηύλυε κάποιος Μεφιστοφελής, χτυπώντας το μέτρο με μια πύρινη μπαγκέτα! «Υστερα, ένας κολλησιμός, ένας καταχθόνιος κολλησιμός, κάπου μια έδρα, παρέσυρε μέσα από τις σάλες, ας σαλόνια, τις αντι-

Περίληψις των προηγουμένων

Το Κικεντόν είναι μία ήσυχη έπαρχιακή πόλη της Φλάνδρας. Οι κάτοικοί του είναι πραιοί, άταραχοί, άπαθείς, νωθροί, «φλεγματικοί». Το ίδιο και τα ζώα. Ο δόκτωρ «ΟΞ» έχει αναλάβει με έξοδά του να φωτίση την πόλη μ' ένα αέριο που αποτελείται από δξυγόνο και ύδρογόνο. Οι άγωγοί του αερίου τοποθετούνται σιγά-σιγά απολήγοντας πρώτα στα δημόσια κτίρια κι' ύστερα στις γωνιές των δρόμων και στις ιδιωτικές κατοικίες. Θέλει άραγε να κάνει ένα πρωτότυπο πείραμα; Δεν ξέρουμε. Όμως παράξενα πράγματα άρχίζουν να συμβαίνουν. «Ηδη στο σπίτι τρυ, σε μια δεξίωση, έγινε μια λογομαχία. Κι' όταν ο δήμαρχος Βάν Τρικας κι' ο σύμβουλος Νικλώς έρχονται στο εργαστήριό του για να μάθουν τι έτρεξε ενώ στην αρχή ήταν ήρεμοι και νωθροί, φτάνουν σε σημείο να ξεφωνίζουν με βρισιές κι απειλές. Βέβαια η έξωση τους πέρασε μόλις έφυγαν απ' το εργαστήριο. Όμως και πάλι στο θέατρο, όπου ήταν μαζεμένη όλη η αφοκρέμα του Κικεντόν, παρατηρήθηκε η ίδια έξωση. Η παράσταση που άλλοτε ήταν άρχη και ξεφυσιμένη, σήμερα έγινε όρμητική και βίαιη και τέλειωσε μέσα σε είκοσι λεπτά. Κι' οι θεατές, αφού χειροκρότησαν με μανία, ώρμησαν σαν τρελλοί στην έξοδο ποιάς να πρωτογύη, ξεγινώντας κάθε εύγνεια και αξιοπρέπεια. Βέβαια πάλι ήρμισαν ώσπου να φτάσουν στα σπίτια τους. Μά ο άστυνόμε Πασσώ αναρωτιέται τι θα συμβεί αν το κακό προχωρήσει, από τους δημόσιους χώρους όπου εκδηλώνεται, στις ιδιωτικές κατοικίες και στους δρόμους. Τότε οι Κικεντονέζοι θ' άρπάξονται για φύλλου πηδήμα και κανείς δεν ξέρει ποδ μπορούν να φθάσουν. Νά και πάλι σήμερα η αφοκρέμα του Κικεντόν συγκεντρωμένη στο πλουσιόσπιτο του τραπέζιτη Κολαέρτ. Νά και πάλι που το κακό άρχίζει να εκδηλώνεται...

κάμαρες πάνω και κάτω απ' τις σκάλες, από το υπόγειο ως τη σοφίτα του μεγάλου άρχοντόσπιτου τους νέους και τις νέες, τους πατεράδες και τις μαμάδες, όλους τους καλεσμένους κάθε ηλικίας, κάθε φύλου, και τον γοντρό τραπέζιτη Κολαέρτ, και την κ. Κολαέρτ, και τους συμβιδιαστές Νικλώς, και την κ. Βάν Τρικας, και τον δήμαρχο Βάν Τρικας, και τον άστυνόμε Πασσώ τον ίδιο, που ποτέ του δεν μπόρεσε να θυμηθεί ποιά ήταν η ντάμα του εκείνη τη νύχτα. Όμως «έκείνη» δεν τον ξέχασε. Κι' απ' αυτή τη μέρα, εναειδεδε πολλές φορές στα δειρά της το ξέαλλο έκείνο βάλε, τον συναρπαστικό χορό και το άσυγκράτητο τρέξιμο μέσα από τις σάλες γιατί «έκείνη» ήταν η θεία Τστανέ-μάνς!...

ΥΙΙΙ

ΟΠΟΥ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΟΞ ΚΙ Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΥΨΗΝ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΦΡΑΣΕΙΣ

— Λοιπόν, 'Υψέν! —
— Λοιπόν, δόκτωρ, όλα είναι έτοιμα! 'Η τοποθέτησι των σωλήνων συμπληρώθηκε.

— 'Επί τέλους! Τώρα θα επέμβουμε σε μεγάλη κλίμακα. Θα πειραματισθούμε στα πλήθη!

ΙΧ
ΟΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΠΩΣ Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΤΑΚΛΥΣΤΙ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ

Τους μήνες που άκολούθησαν το κακό, αντί να εξαφανιστεί, εξαπλώθηκε. Από τα δημόσια κτίρια και τις ιδιωτικές κατοικίες ξεχύθηκε στους δρόμους. Το Κικεντόν ήταν άγνωριστό.

Πιο παράξενο άκόμα φαινόμενο απ' όσα είχαν παρατηρηθεί ως τότε, όχι μόνο το ζωικό βασίλειο μα και το φυτικό βασίλειο φάνηκε να προσβάλλεται από το κακό.

Όπως συνήθισμένα συμβαίνει, οι έπι-

δημίες είναι ειδικές για τις διάφορες κατηγορίες όντων. Έκείνες που προσβάλλουν τον άνθρωπο, άποφεύγουν τα ζώα κι' εκείνες που μαστίζουν τα ζώα άφίνουν άπειραχτα τα φυτά. Ποτέ δεν είδαμε ένα άλογο να άρρωσταίνει από λαρά ή ένα άνθρωπο από κόρυζα των όνιδων, και κανένα πρόβατο δεν νόφησε ποτέ από περονόσπορο. Όμως εδώ όλοι οι φυσικοί νόμοι έμοιαζαν ναχαν ανατραπεί. Όχι μόνο ο χαρακτήρας, η ιδιουσγκρασία, οι ιδέες των κατοίκων, ανθρώπων και γυναικών, του Κικεντόν είχαν μεταβληθεί, μα και τα κατοικίδια ζώα, γάτες, σκύλοι, βόδια, άλογα, γαϊδούρια, κατσίκια πάθαιναν κι' έκείνα τα ίδια παράξενα πράγματα σαν ο τόπος όπου ζούσαν, το φαί που έτρωγαν, το νερό που έπιναν, ο άέρας που άναπνευαν ναχαν αλλάξει. Και τα φυτά άκόμα έδειχναν παρόμοια συμπτώματα.

Πραγματικά, στις βεράντες, στους άνθόκηπους, στους λαχανόκηπους, στους δεινρόκηπους, παρουσιάζονταν πράγματα καταπληκτικά.

Οι περιπλοκάδες σκαρφάζοναν με περισσότερη τόλημ. Οι θάμνοι φούντωναν με περισσότερη δύναμη. Οι σπόροι, μόλις σπείρονταν, φανέρωναν τα πράσινα κεφαλάκια τους και, μέσα στο ίδιο διάστημα, κέρδιζαν σε πόντους, ό,τι άλλοτε κέρδιζαν σε χιλιοστά. Τα σπαράγγια έφταναν πέντε μέτρα μάκρος. Οι άγγινάρες γίνονταν χοντρές σαν πεπόνια, τα πεπόνια μεγάλα σαν κολοκύθες, κι' οι κολοκύθες πελώριες σαν την καμιάνα της εκκλησίας που είχε έναμισο μέτρο άνοιγματος. Τα λάχανα ψήλωναν σε θάμνοι και τα μαρινάρια κατατούσαν πραγματικές όμπρέλλες.

Τα φρούτα δεν άρχισαν ν' άκολουθήσουν το παρόδειγμα των λαχανικών. Χρειάζονταν τώρα δυο για να φάνε μια φρούλα και τέσσερις για να ξεκαθαρίσουν ένα άχλάδι. Τα σταφύλια φτιάχνανε ρόγες που ξεπενούσαν στο μέγεθος τα δαμάσκηνα.

Το ίδιο έγινε και με τα λουλούδια. Οι ήμερες βιολέτες έέχοναν ένα πιδ διαπεραστικό άρωμα: τα τριαντάφυλλα έέσμπαν με πιδ ζωηρά χρώματα: οι μενεζέδες μέσα σε δυο μέρες σχηματίζαν πρασιές άδιάπεραστες: γεράνια, μαργαρίτες, ντάλιες, καμέλιες, ροδόδεντρα, σκέπαζαν τις άλεις και στριμύχνονταν το ένα πάνω στο άλλο. Το κλαδευτήρι δεν έκαμε τίποτα.

Κι οι τούλιπες, άχ αυτά τα λουλούδια που άποτελούσαν τη χαρά των Κικεντονέζων, τί συγκινήσεις που προκάλεσαν στους θαυμαστές τους! Ο άειώτατος Βάν Μπίστρομ, λίγο έλειψε να πέση άνάσκειλα μια μέρα βλέποντας μια κοινή τούλιπα τόσο πελώρια, τόσο γιγάντια, που ο κάλυκας της χρησίμευε για φωλιά σε μια όλόκληρη οικογένεια κοκκινόλαϊμηδων.

Ολέκληρη η πόλις έτρεφε για να δη αυτό το λουλούδι— φαινόμενο και του έδωσε τ' όνομα «Τούλιπα Κικεντονέζικη».

Όμως αλλοίμονο! Αν αυτοί οι θάμνοι, αν αυτοί οι καρποί, αν αυτά τα λουλούδια ξεπετιόνταν μέσα σε λίγες ώρες, αν όλα αυτά τα φυτά έτειναν να πάρουν κολοσσιαίες διαστάσεις, αν η ζωνάνια των χρωμάτων κι η δύναμη των άρωμάτων τους μεθούσαν την όραση και την όσφρηση, μαραινόνταν γρήγορα. Ο άέρας αυτός που ρουφούσαν τάκαιγε γοργά κι πέθαιναν σε λίγο εξαντλημένα.

Αυτή ήταν η τύχη και της περιφημής τούλιπας, που έσθυσε άφου έλαμψε μόλις-τρείς μέρες.

Γρήγορα έγινε το ίδιο και με τα ζώα, από το σκύλο του σπιτιού, ως το γουρούνι του σταύλου, κι από το καναρίνι του κλουδιού ως τη γαλοπούλα του κοτετιού.

Είναι σωστό να ποΐμε πως, πριν γίνουν αυτά, τα ζώα δεν ήταν λιγώτερο φλεγματικά από τ' άφεντά τους. Σκύλοι η γάτες, φυτοζωούσαν μάλλον παρά ζούσαν. Ποτέ ε.α χαρούμενο τρέξιμο, ποτέ μια βγαιωμένη κραυγή. Οι ούζες έμειναν ασάλευτες σε νάταν καμμένες από μπροντίλο. Από άμνημόνευτα χρόνια, δεν άναφέρονταν ούτε δαγκωνιά ούτε γρατζουνίσμα. Όσο για τα λυσσασμένα σκυλιά, οι Κικεντονέζοι τα πιστεύαν σαν ζώα φανταστικά σαν τα τέρατα της Άποκαλύψεως.

Όμως τί άλλαγή τους τελευταίους αυτούς μήνες! Σκύλος και γάτα, άρχισαν να δείχνουν τα δόντια τους και τα νύχια τους. Για πρώτη φορά παρουσιάστηκε άλογο να δαγκώνη με μανία τα χαλίδια του και να τρέχη άκράτητο μέσο απ' τους δρόμους του Κικεντόν, βόδι να όρμα με χα-

μηλωμένα τα κέρατα, καταπάνω σ' ένα άλλο, γάιδος να κυλιέται άνάσκελα με τα πόδια ψηλά, καταμεσις στην πλατεία του Άγίου Έρνούφου και να ξεφωνίζει βραχνά, πρόβατο, ναί πρόβατο, να υπερασπιστείται γενναία τις κοτολέτες που είχε στα μεριά του από το μαχαίρι του χασάπη!

Ο δήμαρχος Βάν Τρικας δρέθηκε στην άνάγκη να έκδοση διαταγές σχετικά με τα κατοικίδια ζώα που, ξετρελλάμένα, δημιουργούσαν κινδύνους στους δρόμους του Κικεντόν.

«Αλλοίμονο όμως! Αν τα ζώα είχαν τρελλαθεί, οι άνθρωποι δεν ήταν πιο φρόνιμοι. Καμιά ηλικία δε γλύτωνε από το κακό. Τα μωρά έγιναν άνυπόφορα. Δέ θέλαν να πιούνε το γάλα τους και τσαδούσαν τα γένια των παπούδων τους. Τα παιδιά έκαναν χίλιες δυο σκανταλιές. Ο άρχιδιαστής Όνώριος Σιντάξ για πρώτη φορά άναγκάστηκε να πάρη το ραβδί για το νεαρό βλαστό του.

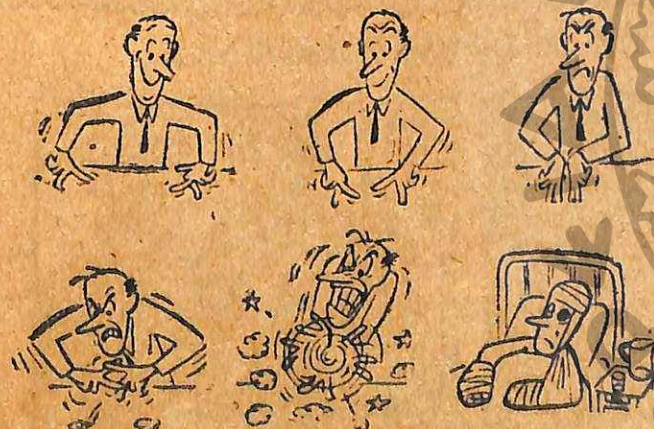
Στο γυμνάσιο έγιναν φασαρίες. Οι μαθητές χοροπηδούσαν στα θρανία τους και πετούσαν τα βιβλία τους στον άέρα. Ήταν αδύνατο να παρακολουθήσουν μάθημα. Μα κι οι καθηγητές δεν ύστερούσαν. Τραβούσαν αυτά κι έδιναν χαρακίες όσο δεν παίρνει.

«Αλλο φαινόμενο! Όλοι αυτοί οι Κικεντονέζοι που ήταν τόσο λιτοί, τόσο λιγόφαγοι και που άλλο δεν πίνανε παρά σουσιμάδες, άρχισαν να δείχνωνται τρουερά λαίμαργοι. Το φαί δεν τους έφτανε. Κάθε σιμάχι μεταμορφωνόταν σε βάρβαρο που έπρεπε να γεμιστεί με κάθε τρόπο. Η κατανάλωση των τροφών τριπλασιάστηκε. Αντί για δυο γευσιμάτια, έκαναν έξι. Σημειώθηκαν πολλά βασυστομαχίσματα. Ο σύμβουλος Νικλώς δε μπορούσε να χορτάση την πείνα του. Ο δήμαρχος Βάν Τρικας δε μπορούσε να σβύση τη δίψα του κι όλη μέρα έπιπε λεμονάδες. Θάλεγε κανείς πως είχε λυσάξει.

Τ' άνησυχτικά συμπτώματα πολλαπλασιάζονταν, από μέρα σε μέρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :

— Η Συνέχεια —

Χωρίς λόγια

Από τη ζωή του στίβου

Η ιστορία των Όλυμπιακών αγώνων

από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα

Στο Στάδιο της Μελβούρνης έγινε χθες η επίσημη τελετή της έναρξης των 16ων Όλυμπιακών Αγώνων. Ενώ από σήμερα άδελφωμένοι οι άθληται 70 χωρών, άρχίζουν, στα αγωνίσματα του στίβου, στην πάλη, την πυγμαχία, την κολύμβηση, την ξιφασκία, το μπάσκετ, μπόλ και το ποδόσφαιρο, την μεγάλη τους ειρηνική μάχη.

Οι Όλυμπιακοί Αγώνες είναι ένας θαυμάσιος θεσμός που έχει την καταγωγή του στην αρχαία Ελλάδα. Όπως το λέει και το όνομά τους στην αρχαιότητα οι Όλυμπιακοί Αγώνες γίνονταν στην Όλυμπια, όπου και σήμερα υπάρχουν άπομεινάρια των ναών και του αρχαίου Σταδίου. Τραβούσαν αυτά κι έδιναν χαρακίες όσο δεν παίρνει.

«Αλλο φαινόμενο! Όλοι αυτοί οι Κικεντονέζοι που ήταν τόσο λιτοί, τόσο λιγόφαγοι και που άλλο δεν πίνανε παρά σουσιμάδες, άρχισαν να δείχνωνται τρουερά λαίμαργοι. Το φαί δεν τους έφτανε. Κάθε σιμάχι μεταμορφωνόταν σε βάρβαρο που έπρεπε να γεμιστεί με κάθε τρόπο. Η κατανάλωση των τροφών τριπλασιάστηκε. Αντί για δυο γευσιμάτια, έκαναν έξι. Σημειώθηκαν πολλά βασυστομαχίσματα. Ο σύμβουλος Νικλώς δε μπορούσε να χορτάση την πείνα του. Ο δήμαρχος Βάν Τρικας δε μπορούσε να σβύση τη δίψα του κι όλη μέρα έπιπε λεμονάδες. Θάλεγε κανείς πως είχε λυσάξει.

Τ' άνησυχτικά συμπτώματα πολλαπλασιάζονταν, από μέρα σε μέρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ :
— Η Συνέχεια —

Οι Όλυμπιακοί Αγώνες γίνονταν κάθε τέσσερα χρόνια ως το 315 μ.Χ. Σιγά σιγά όμως με την εμφάνιση των Ρωμαίων και άλλων βαρβάρων λαών, οι Αγώνες άλλαξαν μορφή, έκυλισθηκαν και έγιναν πιδ πολύ επιδειξίες, που δεν είχαν καμιά σχέση με το φιλόθελο πνεύμα. Τελικά ο στυκράτορας του Βυζαντίου Θεοδοσίος, κατήργησε τον θεσμό των Όλυμπιακών Αγώνων.

Πέρασαν τα σκοτεινά χρόνια του μεσαιώνα, η Αναγέννησις, τα ιστορικά γεγονότα του 18ου αιώνα. Σιγά σιγά, στις άρχες του περασμένου αιώνα άρχισε να δημιουργείται κάποια άθλητική κίνησι στα άγγλικά Πανεπιστήμια στην άρχη, και στις υπόλοιπες Ευρωπαϊκές χώρες άργότερα. Τότε ένας φωτισμένος Γάλλος, ο βαρώνος Πιέρ ντε Κουμπερ-

τέν, άρριξε την ιδέα για την αναβίωση των αρχαίων Όλυμπιακών Αγώνων. Ο Πιέρ ντε Κουμπερτέν αγωνίσθηκε σκληρά με την αντίδρασι και τις άμφιβολίες των επίσημων έκείνης της εποχής. Τελικά κτώρθωσε να καλεσθή το 1892 στο Παρίσι, διεθνές άθλητικό συνέδριο, στο όποιο η Ελλάδα αντιπροσωπεύθηκε από τον λόγιο Δ. Βικέλα. Το συνέδριο όμόφωνα άπέφασξε την αναβίωσι των αρχαίων Όλυμπιακών Αγώνων.

Οι πρώτοι σύγχρονοι Όλυμπιακοί Αγώνες, έγιναν με μεγάλη επίσημη τελετή, στην Αθήνα. Στους άγώνες αυτούς νικήτης του Μαραθωνίου δρόμου άνεδειχθη ο Μαρίσιώτης Σπύρος Λούης.

Από τότε κάθε τέσσερα χρόνια, όπως και τους αρχαίους, γίνονται οι Όλυμπιακοί Αγώνες. Δεν έγιναν οι Αγώνες του 1916 λόγω του πρώτου Παγκοσμίου πολέμου. Επίσης ο τελευταίος πόλεμος έμπόδισε την διεξαγωγή τους στα 1940 και 1944.

Μετά την λήξει του πολέμου, ο άρσιος θεσμός των Όλυμπιακών Αγώνων επανελήφθη, το 1948 στο Λονδίνο, το 1952 στο Έλσινκι και, τώρα το 1956, στην Μελβούρνη. Οι άγώνες του 1960 θα γίνουν στη Ρώμη.

Σε όλους τους συγχρόνους Όλυμπιακούς ή έλληνική όμάδα παρελαίνει πάντοτε επί κεφαλής των άθλητικών αντιπροσωπεών των άλλων χωρών. Αυτό γίνεται για να τιμηθή η διαίτερα η Ελλάδα που είναι η Πατρίδα του άθλητισμού και των Όλυμπιακών Αγώνων.

Λίγοι Έλληνες άθληται διεκρίθησαν σε Όλυμπιακούς Αγώνες. Έκτος από την νίκη του Λούη, σε παλαιότερους Όλυμπιακούς Αγώνες κατέλαβαν τιμητικές θέσεις ο Τάφλος στην άρσι βαρών, ο Τσικλητήρας στο άλμα εις ύψος άνευ φοράς—το άγώνισμα αυτό έχει καταργηθή— ο Γεωργαντάς στην δισκοβολία, ο Καρασεβιτάς στη σκοποβολή. Από τους δεύτερους άθλητες ο Νίκος Σύλλας και ο Χρήστος Μάντικας, κατέλαβαν το 1936 στο Βερολίνο την όη θέση στην δισκοβολία και στο δρόμο 400 μέτρων με έμ-πόδια. Στους ίδιους άγώνες ο Παπαδόπουλος κατέλαβε την 4η θέση στο άγώνισμα του πιστολιού ένοπλιον ανόρεικέλιν.

Στη Μελβούρνη τις μεγαλύτερες έλπίδες στηρίζουμε στον Γιόργο Ρουμπάνη, σπιδ άλμα, σπιδ κόντ, και στον Εύαγγελο Χρυσόφη, στην σκοποβολή.

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ

Το τεμπέλη ή δουλειά είν' όλη μέρα τεμπέλια, ξαπλωμένος νά ρεμβάζη και τριγύρω νά κοιτάξη.

Μά σάν πεινάση ή κοιλιά του φεύγει όλη ή τεμπέλια και σηκώνεται και πάει γιά νά βρή κάτι νά φάη.

Κι όσο πάει κι όσο γυρίζει κι ή κοιλιά του γουργουρίζει φαί δέν πρόκειται νά βρή γιάτι μέ την τεμπέλια του άφησε και τή δουλειά του κι είναι ή τσέπη του ξερή.

ΕΒΗ ΚΟΥΚΟΥΡΙΔΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΥΚΑΣ

Περπατώντας μιά μέρα μονάχη άνάμεσα σέ πολλά δέντρα, κάτω στά πευμένα φύλλα, διέκρινε ένα κοστανόχρυσο φύλλο λεύκα, τό πήρε στο χέρι μου και τότε άκουσα μιά ψιλή φωνή νά βγαί- νη από τό φύλλο. Τό άκουσα νά λέη: Παιδί μου νά σου διηγηθώ την ιστορία μου; Κατάπληκτη ήσαι και τρομαγμένη άπάντησε: Ναι, Κ ή τότε άρχισε:

— Κάποτε παιδί μου, δέν ή- μουν στην ίδια θέση που ήμουν και τώρα. "Ημουν ένα άσημο- πρόσωπο φύλλο πάνω σέ μιά φουντωτή και περήφανη λεύκα. "Αί ήμουν πολύ εύτυχιόμένο μα- ζι με τά αδελφία μου στην μη- τρική άγκαλιά του δένδρου που γεννήθηκα. Μά ήρθε κάποτε τό φθινόπωρο και κατόπιν σιγά- σιγά ό χειμώνας. Και στό τέλος ένα πρωινό βρέθηκε κάτω στη γη που ήταν νωπή από μιά δυ- νατή βροχή, πασσαυμένο από την όρμη του αέρα. Πόσους πό- νους τράβηξε από τότε που έπε- σα από τό δένδρο! Οί ξυλοκό- ποι και οί διαβάτες με παταύσαν συνεχώς, ενώ ό άνεμος με πα- ράστερνε εδώ κι εκεί. Και τό- ρα, σέ παρακαλώ πολύ, άφού

τελειώσω βάλε με σέ ένα μέρος που νά είμαι προφυλαγμένο από τόν αέρα και τά πατήματα από διαβάτων, γιά νά περάσω ήσυχο τις τελευταίες ήμέρες τής ζωής μου.

Μ' αυτά τά λόγια τό φύλλο σάπασε. "Εγώ τότε έσκαψα ένα μικρό λάκκο και έβαλα μέσα τό φύλλο. Και ενώ άπομακρυνόμουν έσκεπτόμουν τί μου διηγήθηκε ή- να φθινοπωρινό πρωινό ένα φύλ- λο λεύκα.

ΙΩΑΝΝΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΚΥΠΡΟΣ

"Απ' τά κύματα προβάλλει από τους λευκούς άφρούς τό νησί μας με τά κάλλη τούς άνθόσπαρτους άγρούς

Τά δαντελωτά άκρογιάλια, τίς ψηλές βουνοκορφές, τ' άνδρειωμένα παλληκάρια τίς γενναίες κοπελλιές.

Είν' ή Κύπρος ή μεγάλη ή τρανή, ή ιστορική, Είν' ή Κύπρος που οί "Αγγλοι την κρατούν στή σκλαδιά.

Μά ήρθε ή ώρα νά τό μάθουν οί σκληροί κατακτητές, Τους Κυπρίους δέν τους σκιάζουν οί κρεμάλες οί πολλές.

Κι άν θερίξει τό δρεπάνι τό δειλό κατακτητή, πλέκουν δάφνινο στεφάνι γιά τόν κάθε άγωνιστή.

Πού ακάθεκτος όρμαί με τό «τάν ή επί τάς» και με τό σπαθί τρυπάει τά σκοτάδια τής σκλαβιάς.

Και σέ λίγο θε νά λάμψη τής ελευθερίας τό φως κι ή "Ελλάδα θά γιορτάση τό μεγάλο γεγονός.

ΙΑΝΑΣΤΑΣ. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Καθόμουν μέσα στην αίθουσα

του σχολείου μου, "Ημουν μονά- χος. "Εκεί που κοιτούσα γύρω μου, άκουσα μιά άδύνατη φω- νούλα. Κοίταξα γύρω μου ξα- φνισμένος, μά δέν είδα τίποτε. "Η συνειδήσίς μου, δέν μ' άφη- σε νά καθήσω ήσυχος. Παράξενο σκέφτηκα μουρμουρίζοντας, και έτοιμάσθηκα νά σηκωθώ. Μά δέν πρόλαβα, άκουσα τώρα την ίδια φωνή που έρχόταν άπ' τό θρανίο κι έλεγε τώρα: «Κάθισε καλέ μου άνθρωπε, μη φοβάσαι». Πα- ραξενωμένος κάθησα. Και τότε! Τί θαυμαστός! Τ' άψυχο θρανίο, άρχισε νά μου μιλά:

«'Ακουσε» άρχισε. «'Ημουν κι εγώ ζώντανό δένδρο κάποτε. Φύ- τρωσα κάποια ζεστή μέρα του Μάη. Μεγάλωσα κάτω από φλογε- ρές άκτίνες του ήλιου, κάτω άπ' τις νυφάδες του χειμώνα, τόν άγριο θορύβό, και τό παγινιδίρι- κο αέρα του καλοκαιριού. "Η- μουν πάνω σ' εκείνο τό πελώριο θούνο» κι έβειξε κατά τό θούνο.

«Τό καλοκαίρι έβλεπα άπ' έ- κεί ψηλά την πολιτεία, τούς άν- θρώπους που πηγαινόερχονταν σάν μυρμήγκια, την πεδιάδα κι- τρινισμένη, τό γεωργό νά θε- ρρίζει τά μεστωμένα στάχυα, τούς καταβρομμένους θριοτάς νά σκου- πίζουν τόν ιδρώτα τους, τ' αυτο- κίνητα νά τρέχουν. στόν μεγάλο δρόμο. Κάτω στόν ίσκιό μου ά- ναπαύονταν τά μεσημέρια, κουρα- σμένοι παραθεριστά. Και γώ περήφανο έκρυβα με τά φύλλα μου τό πρόσωπό τους, γιά νά μη τούς χτυπούν οί φλογερές άκτί- νες του ήλιου. Κάτω άπ' τόν ί- σκιο μου ζητούσαν λίγη ξεκούρα- ση ο τζιτζίκας και τό γλυκόλαλο άηδόνι, ύμνώντας τόν δημιουργό, και κοιμίζοντας περισσότερο τους άνθρώπους. Τά βράδια έπαίζα με την άργυρή σελήνη.

«Τό θυινόπωρο, όταν άρχιζαν οί βροχές, έβλεπα τόν κάμπο νά μαυρίζει, οί έργάτες νά μαζεύουν τά σταφύλια και τίς ελιές, και τόν γεωργό νά σπέρνι με κρυφή χαρά, φωνάζοντας πότε-πότε: «'Αντε καρά μου, αίντε κοκκίνη μου».

«Τόν χειμώνα, όταν τό χιόνι

σκέπαζε τόν κάμπο, έβλεπα τούς άνθρώπους καθισμένους στά τζά- κια τους, τή γαργιά νά διηγείται παραμύθια, ενώ έξω φουσούσε ά- γριος βοριάς μαστιγώνοντας ά- πονο κάθε διαβάτη που τύ- χαινε νά βρίσκεται στό δρόμο.

Και τέλος την άνοιξη, όταν τά χιόνια έλυωναν έβλεπα τόν κάμ- πο νά πρασινίζει, τ' άρνάκια νά χοροπηδούν χαρούμενα, τούς άν- θρώπους νά τρέχουν στις έξο- χές, τό γεωργό νά σκίζει τό χω- ράφι του».

Σάπασε λίγο. "Εγώ είχα μείνει με τό στόμα άνοιχτό. Ποτέ μου δέν είχα ά- κούσει μιά τέτοια παράξενη ιστο- ρία άπ' ένα άψυχο θρανίο.

«Και πώς βρέθηκες εδώ»; ρώ- τησα τό θρανίο.

«Μη διάζεσαι», μου λέει και συνεχίζει:

«'Η ζωή μου κυλόφσε ήσυχα -ήσυχα πάνω στό θούνο, όταν ή- να καλοκαιριάτικο πρωινό, ένας μεσόκοπος άντρας ήρθε κοντά μου. Κρατούσε στά χέρια του ένα βα- ρύ κοφτερό τσεκούρι, που άστρα- φτε στίς πρωινές άκτίνες του ή- λιου. Με κοίταξε άπ' την κορυφή ως τά νύχια κοίταξε και τά αδελ- φια μου, και πλησίασε πύ κον- τά μου. Μπα τόν κακό, σκέφτη- κα μέσα σου. Τι θέλει νά κάνει; Πριν άποτελειώσω τή σκέψι μου, και χωρίς νά καλοκαταλάβω, εί- δα τό τσεκούρι ν' άστράφτι, στόν αέρα, και την έπομένη σι- γή, νά πέφτι άπ' άνω επάνω μου. "Εκεί».

«'Αλλά» είπα κι εγώ συγκινη- μένα χωρίς νά μπορέσω νά ξε- χάσω αυτά τά θερμά λόγια του θρανίου, καθώς πήγαινα πρós τό σπίτι.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΑΣΟΥΛΑΣ

«'Υστερα με πελέκησε μ' άλ- λους μαζί και με κουβάλησαν ό- λοι τώρα, στό δρόμο, όπου πε- ρίμενε ένα αυτοκίνητο. Με φόρ- τωσαν μ' άλλα δένδρα, και με κατέβασαν στην πόλη. "Εκεί μ' έρριξαν μέσα σέ μιά όγρη άπο- θηκη. Πέρασε καιρός από τότε. Πόσο τή συχαίνομαι τή ζωή αυ- τή; κλεισμένο μέσα στην άποθή- κη. Πού ό δροσερός άέρας; Πού

τό γλυκόλαλο άηδόνι; Τίποτε. "Αχ κακέ άνθρωπε. Και λέγον- τας αυτά άναστένανε βαθεία, και συνέχισε:

«Πέρασε καιρός, χωρίς νάρθω νά με κοιτάξη κανείς. Τι μοι- ραίο τέλος σκέφτηκα. Πού κατάν- τησα! Και τώρα θά με ρίξουν σέ καμμία καπνισμένη σόμπα. Καλά έλεγε ο σοφός Σόλων: «Μηδέν όνειδίσις, κοινή γάρ ή τύχη και μέλλον άόρατον». Πρα- γματικά! Κανείς δέν ξέρει τό τέλος του.

«Αυτά σκέπτομαι, όταν άκούσω κοντά μου, δυο άνθρώπους νά μι- λούν:

«Θά τό φτιάξουμε θρανίο» έ- λεγε ο ένας. «'Οχι» έλεγε ο άλ- λος. «Θά τό κάνουμε σανίδα». Τίποτε έλεγε ο πρώτος. Στό τέ- λος ήρθε και τρίτος, και όλοι άπεφάσισαν γιά θρανίο.

«'Η καρδιά μου πήγαινε νά σπάση. Γιό μόνον νάλεγον; Μα- κάρη. Μάρεσε νά χρησιμεύσω του- λάχιστον γιά θρανίο. "Επάνω μου θά κάθονταν οί μαθητά, οί αωρισμένοι διευθυντάι του κράτους. "Ω τι τιμή!

«Χωρίς νά τό καταλάβω βρέθη- κα στό έργαστήριό, άπ' τό έρ- γαστήριό με πήραν και με μπο- γιάτισαν, και τελευταία με με- τέφεραν σ' αυτήν έδώ την αί- θουσα.

«Πόση χαρά αισθάνθηκα και αισθάνομαι! "Ομολογώ ότι τό θεωρώ τιμή μου νά χρησιμεύω σ' αυτό τόν ιερό σκοπό. Μακάρι στόν άνθρωπο που μ' έκοψε, μα- κάρη νάταν όλα τ' αδερφάκια μου σ' αυτήν έδώ την αίθουσα. Θάταν κι' αυτά εύτυχιόμένοι. Συγκινημένος σηκώθηκα νά φύγω, αλλά τ' άψυχο θρανίο με σταμάτησε:

«'Όλα αυτά που σου διηγήθη- κα νά τά γράψης και νά τά στείλῃς στην «Διάπλαση» γιά νά μάθουν όλα τά παιδιά την Ι- στορία μου και ν' άγαπούν και νά σέβονται τά θρανία. Σύμφω- νοι; Λοιπόν γείά σου».

«'Αντίο» είπα κι εγώ συγκινη- μένα χωρίς νά μπορέσω νά ξε- χάσω αυτά τά θερμά λόγια του θρανίου, καθώς πήγαινα πρós τό σπίτι.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΑΣΟΥΛΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΡΥΑ

"Επέρασε τό καλοκαίρι με τίς άραιές διακοπές του και από πί- σω πρόβαλε τό φθινόπωρο σάν νά άκολουθούσε τό καλοκαίρι έή- μα πρós βήμα. Τά σχολεία άνοι-

ξαν και τά παιδιά ξαναγύρισαν στην παλιά μαθητική τους ζωή. Οί νοικοκυρές άνασκουμπώθηκαν και έπερίμεναν τόν χειμώνα. Και νά! "Ο χειμώνας έρχεται. "Ενας γέρος άσπρομάλλης με την χιονι- σμένη κάπα του και με τό χον- δρό ραβδί του έμφανίστηκε. Ερ- ναι ο χειμώνας και μαζί του φέρ- νει χιόνια, κρύα, έροχές, παι- γνίδια. Τά πρώτα σημεία του φά- νηκαν πριν λίγες μέρες, όταν ή- νας πσουχτερός θορύβος έσάρωσε τά πάντα. "Ο χειμώνας άναγγέλ- λει με αυτήν την πράξιν του την άφίξιν του. Αυτές τίς μέρες με δυσκολία σηκώνομαι από τό κρε- βάτι και με λυπη άποχωρίζομαι τά σκεπάσματα μου, που μου κρατάνε μιά εύχάριστη ζεστα- σιά. Ντύνομαι χονδρά διότι έξω ένας άνυπόφορος άέρας κοκκαλί- νει τά πάντα. Και από τό νού μου περνάνε σάν άστραπή αυτές οί σκέψεις: "Ενα τρωμένο από χιόνια έδαφος. Στρας ξερότοπος χωρίς καμμία βλάστησι και ά- νεμοδαρμένος και μιά σκοτεινή ήμέρα με μαύρα σταχτιά σύννε- φα στόν ούρανό και ό μονότονος κρότος τής έροχής νά σπάξη στά τζάκια τών παραθύρων. "Εχε- γεία γλυκό καλοκαίρι και με τά άραιά μπάνια σου, με δλάνθι- στες και δνειρώδεις έξοχές σου, με την ήσυχη και άραιά θάλασ- σά σου που τό κύμα έσπαγε στά δανδελωτά άκρογιάλια έλαφρά- έλαφρά, και τίς ξένοιαστες γιά μάς ήμέρες. Τώρα χειμώνας. Τά δένδρα γυμνά από φύλλα και με τά ξεροκλαδιά τους προσπαθούν νά συγκρατηθούν από τόν κρύο πσουχτερό αέρα που τά δέρνει. Και τά πουλάκια, που τόσο με- λωδικά τραγουδούσαν τό καλοκαί- ρι, φεύγουν γιά κάποιες χώρες μακρινές, αυτές που ή γαργιά μας λέει στά παραμύθια. Τά κρύα σιγά-σιγά θά άρχίσουν όλο και περισσότερο νά δυναμώνουν. Τά μπαούλα άνοιγουν και όλα τά χειμωνιάτικα ρούχα έγαίνουν: μπλουζές, επανωφόρια κλπ. "Αλ- λά ο χειμώνας μας φέρνει πολ- λές εορτές και άρκετές διακο- πές. Δέν πρέπει λοιπόν νά λυπό- μαστε, έχει κι αυτός τίς χαρές του. Και νά μην ξεχνάμε και τίς νέες γνώσεις που θά μάθω- με στό σχολείο. Αυτά είχα νά σάς πώ γιά τά πρώτα κρύα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΥΧΟΠΟΥΛΟΣ

του άχτιδες έχουν γλυστρήσει και έπερίμεναν τόν χειμώνα. Και δα πύ βιαστική γλυστρά και φωτιά τό δάσος. "Ω! Τι έγινε τότε! "Όλα τά πουλάκια έψνη- σαν κι' άρχισαν νά τραγουδούν την προσευχή τους στόν πλάστη. Τά λουλουδάκια σήκωσαν τά κε- φαλάκια τους, χαμογέλασαν στόν ήλιο και σιγά ψιθυριστά εί- παν κι αυτά την προσευχή τους. Τό ρυάκι που ως τώρα έτρεχε άργά, τεμπέλικα τώρα τρέχει γρήγορα και τραγουδά κι αυτό. "Όλα έψνησαν. Τό δάσος βου- ίζει όλόκληρο. Κάθε πλασματά- κι του δάσους από τό μικρότερο ως τό μεγαλύτερο δουλεύει. Νο- μίσεις πως μιά άόρατη μικρή νε- ρίδα τ' άγγιζε με τό μαγικό της ραβδί και τούς έδωσε ζωή. Πόσο άραιο είναι αλήθεια τό πρωινό έψνημα του δάσους!

ΔΡΟΣΟΥΛΑ

ΝΥΧΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Μέσα στη νύχτα, ή σιγή βασι- λεύει παντού. "Ο ούρανός είναι όλοάστρος και τό φεγγάρι τό- σο φωτεινό όσο ποτέ.

Ξάφνου μέσα στην άπόλυτη σιγή ο ούρανός άρχίζει νά χάνη τό καθάριο του χρώμα και τό φεγγάρι νά χάνεται κάτω από τό μαύρο σύννεφο.

Και άπότομα ξεχωρίζει κανείς μια άστραπή, ακολουθεί φωφέρη βρονη και πέφτουν οί πρώτες, μεγάλες σταγόνες τής βροχής.

Είναι ή βροχή του φθινοπώρου. "Επειτα από λίγο ποταμάκια όρμητικά πλημμυρίζουν τούς δρό- μους.

Και ή μιά άστραπή διαδέχεται την άλλη με κανονικό ρυθμό.

Και, νά σέ λίγο όλη αυτή ή ανεμοιάλη σταματά κι ο ούρανός άρχίζει νά ξαναβρίσκει πάλι την άρχική του έμφάνισι.

Τά σύννεφα ένα πρós ένα χά- νονται τελείως. Και τό φεγγάρι ξαναπαρουσιάζεται και δίνει τό φως έντονότερα από πρώτα με- τά από την παροδική βροχή του φθινοπώρου.

ΚΩΝ/ΝΟΣ Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

"Όρες πολλές αγιάντευα τόν ήλιο που κοπέβαινε. Τι χρώματα, θεέ μου, τί χρώματα τόν είχα- νε κυκλώσει. Από τό βαθυκόκκινο

μέχρι τό άσπροόβινο τά χρώμα- τα ήταν άπλωμένα γύρω του σ' ένα μαγευτικό σύμπλεγμα που ό- λοένα στένευε και τόν έσφιγγε περισσότερο και πήγαινε στά σω- στά νά... τόν πνίξη, ώσπου στό τελευταία τόν οφίεσαν από παν- τό γερά και δειμένο τόν κακόμοι- ρο, τόν σέρνανε γοργά στόν γκρεμό.

Δέν είχε γλυτωμό. "Η χαράδρα κάτω έχασκε όλόμαυρη έτοιμη νά τότε ρουφήξη. "Ο περήφανος βα- σιλιάς στό άντίκρουμα του άδο- ξου του τέλους άνατρίχισε όλό- σωμα. "Αυτόσο δέν δειλάσσε... στάθηκε λίγο, τά μάτια του πε- τάξε φλογες, ή ύψι του άγρίε- με» θέλησε ν' άγωνισθή. Με πωόν όμως; Με τό άπειρο τό άνίκη- το; "Εσκυψε ντροπισμένος τό κεφάλι.

Κάποια στιγμή άκούμπησε στή ράχη του θούνο, ίσως γιά νά ζητήσει άνάπαυη. Μά αλλοί- μονο, δέν μπόρεσε νά σταθή στά πόδια του, γλυστρήσε, έχασε την ισορροπία του και έκανε άνά- ποδα.

Τότε, έ, όσο και νάθελε νά κρυ- φή τόν είδα. "Ηταν κατακόκκι- νος. "Υστερα άστράψε γιά τελέ- ταία φορά και χάθηκε, τόν ρού- φηξε ή χαράδρα που άνυπομονού- σε νά δεχτή τό φωτεινό του σώμα...

"Ο τόπος του κολύπησε στό αίμα.

Γύρω τόν όρίζοντα τόν έξωσε ένα βαθυκόκκινο ζωνάρι.

Στόν ούρανό λίγα συννεφάκια σπράχτηκαν με βία νά δούν τόν ήλιο που ξεψύχαγε. Δέν πρόφτα- σαν όμως, τό ζεφύρι τά σκόρπι- σε. Μύριες βαρκοούλες ρόβινες άρμένιζαν στόν όλογάανο ού- ρανό.

Και στό μέρος και στό όρος κι' άκούμποσε και θωρούσε, τίποτε δέν άπομένει παρά μόνο ματωμένη και γαλήνια σιγή σ' ούρανό και γή.

... Γύρω μου τά βουνά πήρα- νε βαθύμαυρο χρώμα. Σέ λίγο μαύρισε και τό δάσος. "Η ρεμα- τιά, που πριν από λίγδ άντιφέ- γιζε τίς τελευταίες άχτιδες του ήλιου έχασε τή λάμψη της και μόνο ήσυχα άκούγα τά νερά της νά κωλύε.

Σηκώθηκα και πήρα τό στρα- τι τό γυρισμό. Παράξενες σκιές σαλεύανε γύ- ρω μου. Τό άργό μου περπάτημα μέσα στό σούρουπο άκολουθούσε τό κλάψιμο του γκλήνη...

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΜΑΝΑΤΙΑΣ

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ 'Ολλανδός...

χαιρετώ όλους. Προδηλώνω πόλεμο με το «Στρατόδουλο».
Εξυπνάκια: βαστάει ή τσέπη σου νομίζω. Οι εξυπνάδες σου, όμως, δεν περνάνε στο

ΓΕΡΑΚΙ

— 22 —

Παπάκι, πολύ συγκινητικά τα λόγια της πρώτης αγγελίας σου (μου θυμίζει σεισμόπληκτο).
"Ας είναι, όμως, σε θέτω στο έλεος υπό την σκέπη της εξυπνοπροστασίας μου. Αλλά, σε αντιχαίρετώ και έτοιμάζομαι να στα ψάλλα καιρού επιτρέποντος.

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ

— 23 —

Εξυπνάκια, είσαι σαχλαμάκις. Δήλωσε γρήγορα ύποταξη σε μένα και στο Σ ύλλογο που ετοιμάζω. Τρέμε!!!

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

— 24 —

Εξυπνάκια, δυστυχώς για σένα δεν θα ύποταξω. Πάντως προς το παρόν σε αφήνω να ζήσης.

ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΟ

— 25 —

Προσοχή! Όρω σε όποιοδήποτε σαχλόν. Πρώτον παράδειγμα ο «Εξυπνάκιας».

ΓΕΡΑΚΙ

— 26 —

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση της «Διαπλάσεως» χαιρετώ όλους—ες και προτείνω ίδρυση συλλόγου. Όδυσσέα, Γεράκι, τί λέτε;

ΠΥΡΙΝΟ Ζ

— 27 —

Χαρούμενος και περήφανος μπαίνω και εγώ στον κύκλο σας διαπλάσπουλο κι αρχίζω... κοκορομοχίες! Το νου σου Εξυπνάκια... Πολλά μας τα λές...

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Μήπως εισθάνεσαι κανένα τσίμπημα του ψύλλου;
ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 28 —

Ελληνοπούλα, Τζέτζερη, και Καπάκι, Ουράνιο Τόξο, Στρατόδουλο, Φρού - Φρού, Αύγη, και όσοι άλλοι πήρατε ψευδώνυμο σας χαιρετώ. Έδώ όμως χρειάζεται δράσις και όχι ύπνος στην στήλη έγκρίσεως ψευδώνυμων.
Αντε λοιπόν γράψτε καμιά κουταμάρα να παγώσωμε και μην τρώτε τα λεπτά σας με βόλους και μαντζούνια!! (Σας τα λέω αυτά για να θυμάστε, αλλά που έσείς).

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ

— 29 —

Λιλίκια, Εξυπνάκια, προτείνω μεν ίδρυση συλλόγου πρωτοπόρων. Απαντήστε μας σχετικά με σφ της προσφίλους μας «Διαπλάσεως». Προχωρούμεν πρώτοι.

ΚΥΠΡΙΟΣ — ΣΤΡΑΒΟΕΥΛΟ

— 30 —

Αλκαίε, Αθηναίε, σάς χαιρετώ. Έντός ολίγου ιδρύεται ο σύλλογος που θα καταπατήξω. Παπάκι σε ξέρω, πρόσεξε.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

— 31 —

Μά αγαπητέ φασέθωνα δεν βρέθηκε κανείς να σου ρίξη κανένα κουβά νερό για να συνέλθης από την κρουμπλαστοποιητική σου εξορμή; Πάξε μικρό μου με την κουδουνίστρα σου και άφισε τους έμμετρους λόγους για όλους.

ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ

— 32 —

Λουλουδοδιαπλάσπουλα σάς καλώ σε αλληλογραφία γνωριμίας. (Γράψατε: Γιάννην Ψυχογιού διά Κυκλάμινο, Λεσχάνα Ηλείας).

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ

Απ' οσα γραφει ο Τύπος

Κρίσεις τών Μεγάλων

για την «Διάπλασι»

«Εθνός» Τρίτη 6)11)56.
Σηλή: «Ό,τι ενδιαφέρει τη γυναίκα» του Χρ. Χαίρο

Η «Διάπλασις τών Παίδων» Έπληρα το δεύτερο φύλλο της Διαπλάσεως τών Παίδων με έντονη και δικαιολογημένη συγκίνηση... Η προσπάθεια αναδιώσεως του άθανάτου περιοδικού που εγαλούχησεν επί τρία τέταρτα αιώνας τών Έλληνοπαίδων τις πρώτες προσπάθειες, που έπρασάτευσεν τών νεοσσών τα πρώτα δειλά πετάγματα, είναι κάτι πιο πολύ από συμπαθή... Η «Διάπ. τών Παίδων», ακόμα και μόνο σαν τίτλος να την πάρη κανείς, άξίζει να αναζητήσ...

Από την σημερινή διευθύτρια του ιστορικού περιοδικού έπληρα το έξής γράμμα, που συνάδευσε την άποψη του φύλλου.

«Αγαπητέ κ. Χαϊρόπουλε, Στο φύλλο του «Εθνους» της περασμένης Δευτέρας (29.10.56) γράφοντας για το βιβλίο της Ρίτας Μπουμπή—Παπα—αναφέρατε μίαν πρόσθετη ιδιότητα της ποιητριάς σαν «αγαίας Διαπλάσπουλας». Υπήρξατε κι' έσείς παλιό «Διαπλάσπουλο» και καταλαβαίνω τι συγκίνησε να δοκιμάζετε όσάκις σάς δίνεται α-

φορμή να μιλάτε για την «Διάπλασι». Γι αυτό νομίζω πως το νέο δεν μπορεί παρά να σας συγκίνησε: Η «Διάπλασις» επανεξδόθη. Οι σημερινοί εκδότες κάτω από το βάρος μιας μεγάλης κληρονομιάς, φιλοδοξούν να την ξαναζωτανέψουν και να την δώσουν στα σημερινά παιδιά μας σε μία νέα και συγχρονισμένη μορφή, να δημιουργήσουν μια καινούργια γενιά από «Διαπλάσπουλα» που το ιδανικό τους να είναι ένα: να μοιάσουν στα παλιά «Διαπλάσπουλα», να γίνουν δηλαδή σωστοί κι αληθινοί Έλληνες σαν κι εκείνα.

Σας στέλνω τα δυο πρώτα τεύχη της «Διάπ.» και θα ήμουν εύτυχης αν είχα τις έντυπώσεις σας και τις κρίσεις σας—τις τόσο πολύτιμες—για την καινούργια μας «Διάπλασι».

Αθήναι τη 3)11)56

Με πολλή τιμή
Εύα Κυριακού.

Συμφωνώ απόλυτως ότι η «Διάπ.» είναι βαρειά κληρονομία... Η πιο καλή ευχή είναι να μη συντρίψι κάτω από το βάρος της τούς σημερινούς κληρονόμους.

Χ. Κ. Χ.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΗΝΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Από τη σελίδα 13.

ται. Θα σου δώσω το κλειδί μόνο υπό ένα όρο: ότι θα δεχθής να χάσης τη φωνή σου.

Τα μάτια της μικρούλας γέμισαν δάκρυα. Δεν σκέφθηκε όμως καθόλου. Έπρεπε να σώση τους ναυτικούς.

— Δέχομαι, του άπάντησε και ήπιε με θάρρος το ποτό που της έδωσε.

Το κλειδί ήταν όμως πολύ βαρύ για τα λεπτά χεράκια της Νεράιδας, αλλά ένα μεγάλο φάρι που το συνάδευαν θαλασσινοί καβαλλάρηδες, το μετέφερε άμέσως στο παλάτι. Έπειτα από λίγο οι ναυτικοί κατέφυγαν στο αναπάντεχο καταφύγιό τους. Και όταν τελικά κόπασε η θαλασσοταραχή μπόρεσαν να συνεχίσουν την πορεία τους.

Η Νεράιδα προσπάθησε να παρηγορηθή ζωγραφίζοντας από το πρωί ως το βράδι. Άδικα όμως κοπίαζε να δώση καινούργια λάμψη στους βράχους και στα φάρια. Τα χρώματά της ήταν πια άχονα.

Στερημένα από το τραγούδι της νεράιδας, τα βράχια γινόταν ολόενα και πιο γκριζα, τα κύματα κυλούσαν παρπαγονεμένα και τα φάρια μη ακούγοντας πια την κρυστάλλινη φωνή της, μουγγάθηκαν.

Όμως από τότε οι ναυτικοί δεν χάνουν πια το δρόμο τους. Οι έπιστήμονες λένε ότι αυτό οφείλεται στην ανάκαμψη της πυξίδας, αλλά οι κάτοικοι του βυθού ξέρουν καλά ότι μόνο η θυσία της μικρής νεράιδας τους έσωσε από το χαμό.

Πνευματικές ασκήσεις

ΤΡΙΓΩΝΟ

1) — — — — —
2) — — — — —
3) — — — — —
4) — — — — —
5) — — — — —
6) — — — — —
7) — — — — —
8) — — — — —
9) — — — — —

1. Το περιοδικό μας.
2. Κράτος της Ασίας (γενηκή).
3. Αρχαίος Έλλην μυθολογός.
4. Μία τών τριών διαστάσεων τών στερεών.
5. Φοβιστικό ζώον.
6. Ποταμός της Αλβανίας.
7. Ποταμός της Ρωσίας.
8. Αρχαία πόλις Β.Δ. της Μεσοποταμίας.
9. Σύμφωνον

ΚΑΙΤΗ ΤΣΙΛΙΜΙΔΟΥ

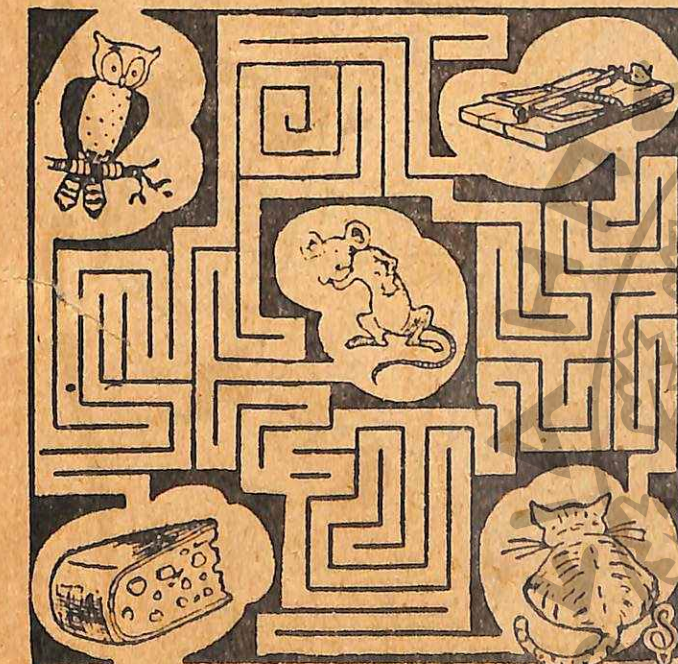
ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ
α) 1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 7
1 0.
β) 2 1 8 3 2.
γ) 3 0 3 9.
δ) 4 7 8 3 2.
ε) 5 1 6 1.
στ: 6 1 2
ζ) 7 3 8 3 2
η) 8 1 3 2
θ) 9 2 3 2
ι) 0 9 7 3 2

α) Βασιλεύς τών Ασσυρίων.
β) Τροφή τών... όνων.
γ) Γύρω γύρω...
δ) Έρχεται τη νύκτα.
ε) Φωνή έν...
στ) Κτητική άντανυμία (δημοτ.).

ζ) Δεν είναι εύχάριστος.
η) Είναι ο Παρθένων.
θ) Όμοιος.
ι) Έχουν οι χονδροί.
Μ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ

ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Το έν δεν είναι 1 αλλά 2
Το δύο δεν είναι 2 αλλά 3
ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Το ποντικό κοιτάζει λαίμαργα το άραιο αυτό κομμάτι τυρί. Ξέρει όμως ότι αν θηλή από την τρύπα του θα αντιμετώπιση χιλίους κινδύνους. Θέλετε να το βοηθήσετε και να του δείξετε το δρόμο που θα το οδηγήσει στο τυρί χωρίς να πέση στο σπάσι της κουκουβάγιας, στη φάκα που το περιμένει ή στα νύχια της γάτας;

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΛΙΠΟ

Κ—Μ—, Τ—, Κ—Λ—, Κ—
—, Ρ—Ε—, Σ—Τ—, Γ—
Λ— = Γνωστή Παροιμία.
ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ

ΕΛΛΙΠΟΣΥΜΦΩΝΑ

—Ο—, —ΟΙ—, Α—Ω—,
—ΑΙ—, Α—, Α—Ι—Η—
2) Η—, —Η—, —Ι—
—Ι—Α—.

ΗΡΩΣ

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

α) 1 2 2 3 4 5 6 7 1 8 9 7
1 0.
β) 2 1 8 3 2.
γ) 3 0 3 9.
δ) 4 7 8 3 2.
ε) 5 1 6 1.
στ: 6 1 2
ζ) 7 3 8 3 2
η) 8 1 3 2
θ) 9 2 3 2
ι) 0 9 7 3 2

α) Βασιλεύς τών Ασσυρίων.
β) Τροφή τών... όνων.
γ) Γύρω γύρω...
δ) Έρχεται τη νύκτα.
ε) Φωνή έν...
στ) Κτητική άντανυμία (δημοτ.).

ζ) Δεν είναι εύχάριστος.
η) Είναι ο Παρθένων.
θ) Όμοιος.
ι) Έχουν οι χονδροί.
Μ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ

ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Το έν δεν είναι 1 αλλά 2
Το δύο δεν είναι 2 αλλά 3
ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Κάποιος συναντά στο δρόμο του δύο ανθρώπους, έναν άνδρα και μία γυναίκα. Προχωρεί προς αυτούς, τους κοιτάει καλά και ύστερα τους ρωτάει: «Μά είσαστε συγγενείς έσείς;» «Ναί», άπαντάει η γυναίκα. «Η μητέρα του κυρίου είναι πεθερά της μητέρας μου». Τι συγγένεια είχαν;

ΓΕΡΑΚΙ

ΣΚΑΛΑ

1) Τ—Σ
2) Τ—Σ
3) Τ—Σ
4) Τ—Σ
5) Τ—Σ
6) Τ—Σ
7) Τ—Σ
1) Άντανυμία (προσ.).
2) Αριθμητικόν.
3) Αριθμητικόν.
4) Μνημείον.
5) Ποταμός της Αμερικής.
6) Τέτοιος έν' ο Χάρτινγκ.
7) Υίος του Όδυσσέως.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

(Χωρίς εικόνες)
— Τερέζα, Χαρίλας να πάρετε λίγη μετά το φάρμακο.
— Τι να πάρουμε μαμά;
— Μά σας το είπα.
ΝΙΚΗ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ
— Νίκο, Λάκη, την έφερε ο πατέρας σας.
— Τι καλέ;
— Αφού σας την είπα.

ΟΜΗΡΟΣ

— Μαριάννα, Νάσο, δεν θα της κάνετε επίσκεψη, που έχει την γιορτή της;
— Σε ποιά καλέ μανούλα;
— Μά νομίζω πως σας το είπα.
ΑΜΑΛΙΑ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Οι λύσεις του περασμένου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖ.: 1. άγελάδα. 3. Ε. Σ.Α. 4. Έλάτωμα. 5. Ε.Ι.Ρ. 7. Σιμώνας.
ΚΑΘΕΤΩ: 1. Άγγελος. 3. Ε.Α.Ε. 4. Λάστιχο. 5) «άωρ...». 7. Απράκτος.

ΚΛΕΨΥΔΡΑ

ΜΑΡΜΑΡΟ
ΑΓΑΠΗ
ΑΡΑ
Ι
ΕΑΝ
ΑΙΝΟΣ
ΑΤΙΑΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

ΠΟΔΙ
ΟΛΟΣ
ΔΟΝΩ
ΙΣΩΣ

ΤΡΙΓΩΝΟ

ΚΥΠΡΟΣ
ΥΜΝΟΣ
ΠΝΟΗ
ΡΟΗ
ΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ — ΚΑΘΕΤΩΣ

ΟΝΟΣ
ΝΙΝΑ
ΟΝΑΡ
ΣΑΡΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΦΟΣ

Έλος — Βέλος

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Κρήτη — Αρήτη

ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

ΚΡΟΝΟΣ — ΕΦΕΣΟΣ

(ΚρΕων, ΡοΦαήλ, ΌνΕιρον, ΝέΣτος, ΟΒΟΛος, ΣωΣάννη).

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

10+4X2: 4-7=0

ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Γεμίστε ένα ποτήρι έως τα χείλη με νερό. Προσθέστε ύστερα λίγο οινόπνευμα.

Θα δείτε ότι το νερό δεν χύνεται έξω από το ποτήρι.

Μήπως μπορείτε να εξηγήσετε αυτό το φαινόμενο;

Διαγωνισμός Δόκτορος "ΟΞ"

Ο τρίτος και τελευταίος διαγωνισμός μου απευθύνεται σε όσους και όσες από σας έχετε... εφευρετικό μυαλό. Νά τος με δυο λόγια:

Γιατί οι κάτοικοι του χωριού Κικεντόν—στο θαυμάσιο μυθιστόρημα του 'Ιουλίου Βέρν «Δόκτωρ "ΟΞ", που δημοσιεύω στο περιοδικό—άνθρωποι πράσι και φιλήσυχοι από φυσικού τους μεταβάλλονται ξαφνικά, όταν βρίσκονται σε κλειστό χώρο, σε νευρικούς, ανήσυχους και καυγατζήδες, από τον καιρό που εγκαθίσταται στο χωριό τους ο Δόκτωρ "ΟΞ", ένας παράξενος εφευρέτης, που θέλει να εφαρμόση μια πρωτότυπη εφεύρεσή του στο Κικεντόν. Ο 'Ιούλιος Βέρν ξέρει, βέβαια, τη λύση του «μυστηρίου» και θα σας την αποκαλύψη ύστερα από μερικές συνέχειες. Μήπως μπορείτε να γίνετε σεις... 'Ιούλιοι Βέρν και να μάς την πείτε—με λίγα λόγια—πριν μάς την πη ό 'ίδιος ο Βέρν;

Λύσεις θα δεχθώ ως τις 7 Δεκεμβρίου. Όροι συμμετοχής είναι οι ίδιοι που ισχύουν και για τους δυο προηγούμενους διαγωνισμούς. (Διαβάστε με προσοχή στη σελ. 19 του 3ου και στη σελ. 24 του 4ου φύλλου). Στο φάκελλο απ' έξω να σημειώνετε απαραίτητα: «Για το Διαγωνισμό του Δόκτορος "ΟΞ"».

Τὰ δῶρα μου

Οι πρώτοι, σε κάθε ένα και από τους τρεις διαγωνισμούς, θα πάρουν για βραβείο παιδικά βιβλία αξίας 300 δραχμών. Οι δεύτεροι από μια ετήσια συνδρομή στο περιοδικό και οι τρίτοι από μια εξάμηνη.

Ἡ ἐκπληξὶ πού σας ὑποσχεθήκαμε

Ὁ ΠΟΛΥΝΙΚΗΣ τῶν Διαγωνισμῶν, αὐτὸς δηλαδὴ πού θὰ εἴθῃ πρῶτος καὶ στοὺς τρεῖς διαγωνισμοὺς, θὰ κερδίσῃ... —θὰ τὸ δῇτε τί θὰ κερδίσῃ στο ἐξώφυλλο αὐτοῦ τοῦ φύλλου...

Καλὴ τύχη σὲ ὅλους σας
«Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

